VI. évfolyam, 27. szám

1950 június 30

Ludas Matyi

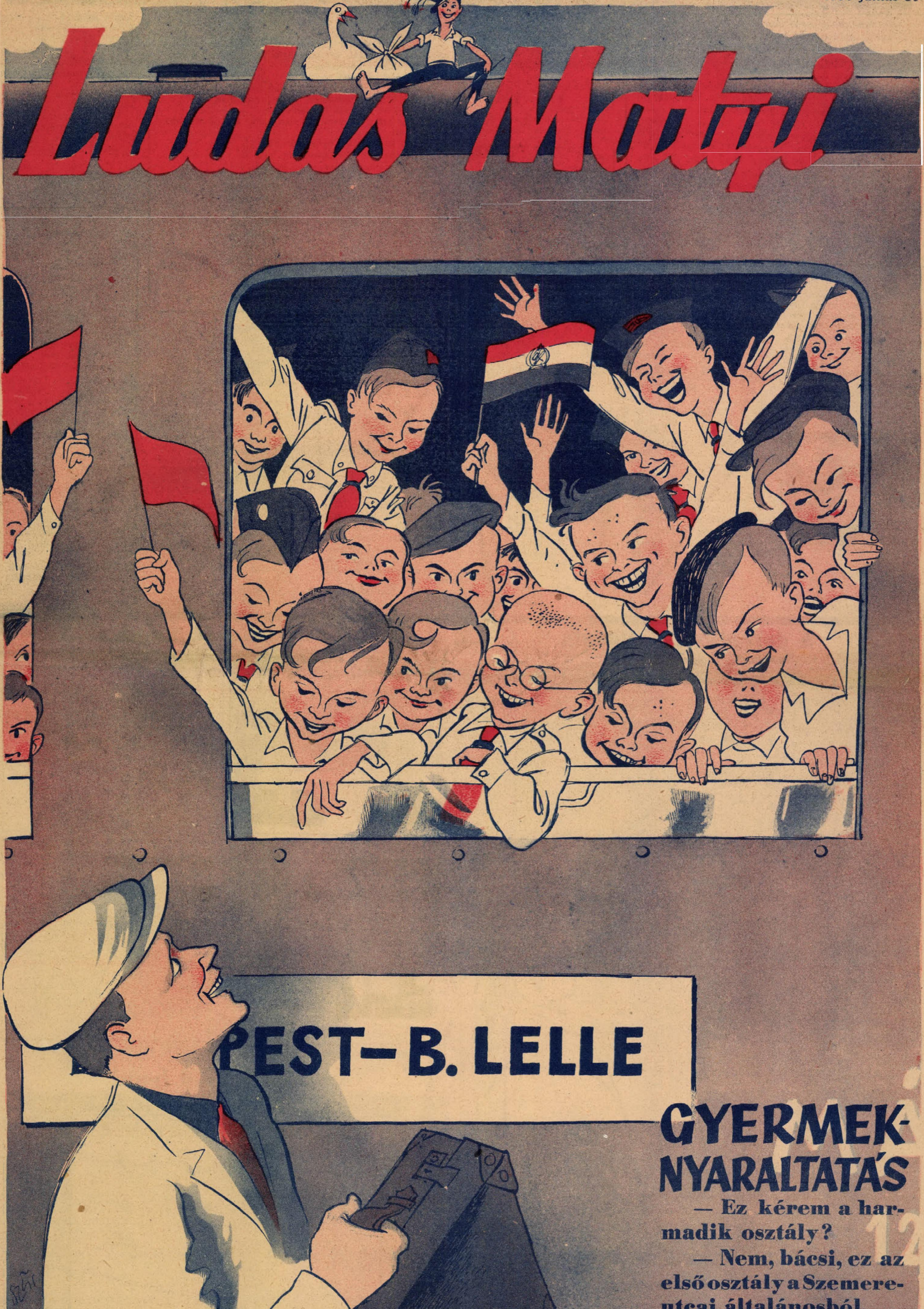

GYERMEK-NYARALTATÁS

– Ez kérem a harmadik osztály?

– Nem, bácsi, ez az első osztály a Szemere-utcai általánosból.

70 fillér

Le a bürokráciával!

Ha lapunknak nem nyolc oldala volna, hanem tizenhat és valamennyit meg akarnánk tölteni bürokrácia-pályázatunkra beérkezett levelekkel, könnyen megtehetnénk. Egyrészt azért, mert olvasóink szép számmal küldik be tapasztalataikat a bürokrácia útvesztőjéből, másrészt azért, mert kalandjaikat oly hosszan irják le, és oly körülményesen, hogy már mi magunk sem ismerjük ki benne magunkat. K. Jenő nyugdij-történetéből például nem tudjuk megállapítani még azt sem, hogy tulajdonképpen mit panaszol. B. Gézáné pedig nem kevesebb mint nyolc gépelt oldalon számol be a telekkönyvi hivatalban tett látogatásáról. Arra kérjük olvasóinkat, fogják rövidebbre mondókájukat, mert a pályadíjak odaítélésénél a beküldött pályamű hossza nem jön tekintetbe. S kérjük még olvasóinkat arra is, hogy pályázataikra választ ne várjanak. Amelyik pályamű hat héten belül nem kerül közlésre, azt valamilyen okból nem találtuk rovatunkba illőnek.

A legnagyobb lump

Budapesten lakom, a Teleki Pál-utcában és Csepelre járok dolgozni. Váltottam egy ötforintos dolgozó hetijegyigazolványt. Ezen tudvalevőleg fel van tüntetve a név, a lakás, aztán van rajta egy térkép, amelyen lila tintaceruzával kijelölik az útvonalat. Mint titkos jelzés (ezt utólag tudtam meg) a lakás mint induló hely egy körrel jelölve és a munkahely mint végcél, egy kis keresztjellel jelölve is szerepel benne. Az igazolvány hátlapján a munkaviszonyt igazolja a vállalat cégbélyegzővel és aláírással.

Hát én is megkaptam ezt a rózsaszínű igazolványt és hétfőn reggel fél hétkor megkezdtem az utazást. A kalauz, megtekintve az igazolványt, azt kérdi: „Munkából?" „Dehogyis, most megyek munkába, Csepelre." „Az nem lehet, mert maga most megy haza," — így a kalauz. „Már miért mennék haza, amikor reggel van és én délután négyig dolgozom és csak akkor jövök haza Csepelről," — mondom én.

A kalauz erre azt mondja, hogy márpedig ő nem fogadhatja el az igazolványt, mert ezen úgy van kijelölve, hogy én Csepelen lakom és Pestre járok dolgozni.

— Nézze csak meg elvtársam, — mondom, — az igazolványon fel van tüntetve a nevem és a lakásom! Hol lakom?

— Budapest, V., Teleki Pál-utca 18. — olvassa.

— És olvassa el hátul, a munkaadó telephelye hol van?

— Csepelen, — válaszolja, miután alaposan megvizsgálta.

— Hát akkor hová járok dolgozni és most hova megyek, Csepelre?

— Nagyon sajnálom, de az útvonal úgy van kijelölve, hogy Csepel a lakás és Budapest a munkahely.

— Hát most mit csináljak? — kérdeztem és hirtelen világosság gyúlt az agyamban. — Este visszajöhetek evvel az igazolvánnyal?

— Hát persze, — feleli, — munkába jöhet Pestre.

— Hát tudja mit? Akkor lukassza úgy, hogy most hazamegyek Csepelre, annak ellenére, hogy Pesten lakom és délután majd, amikor hazajövök, lukassza úgy, hogy munkába megyek.

— Az lehet.

És azóta én vagyok a legnagyobb lump a környéken, mert reggel járok haza, amikor a dolgozótársaim munkába mennek és éjjelre megyek el hazulról, amikor más hazamegy.

FRISS ISTVÁN
Bpest. V., Teleki Pál-u. 18.

Bürokrácia a lakáshivatalban

Az utóbbi időben gyakran előfordul, hogy megürült üzlethelyiséget lakás céljaira igényelnek. Ebben az esetben az eljárás a következő:

4. A lakáshivatal átír:
   a) a belkereskedelmi minisztériumba,
   b) a polgármesteri V. ügyosztályhoz,
   c) a kerületi tisztiorvoshoz.
2. A belkereskedelmi minisztérium átír a KISOSZ-hoz.
3. A lakáshivatal nyomozót küld ki.
4. A Belker. Min. nyomozót küld ki.
5. A tisztiorvos nyomozót küld ki.
6. A KISOSZ nyomozót küld ki.
7. A KISOSZ jelentést ír a Belker. Minisztériumnak.
8. A minisztérium átír a lakáshivatalnak.
9. A tisztiorvos átír a lakáshivatalnak.
10. A polgármesteri V. ügyosztály értesíti a lakáshivatalt, hogy a helyiséget nem igénylik-e üzlet vagy üzem céljaira.

A lakáshivatal a fentiek alapján dönt. Nyilvánvaló, hogy a négyféle nyomozó ugyanazt látja és nagyjából ugyanazt jelenti. Az is nyilvánvaló, hogy az eljárást lényegében le lehetne egyszerűsíteni.

Dr. S. L.

Esetem Mackóval

Amikor Misi nagybátyám Agárdról felköltözött Hidegkútra, Mackó nevű kutyáját egy hónapra kölcsönadta nekünk. Mackó remekül érezte magát nálunk, és az sem idegesítette, hogy egy napon két ember állított be hozzánk, felvették személyi adatait és eltávoztak.

Körülbelül két hónap mulva az ebadóhivatalból utasítást kaptunk, hogy százharmic forintot fizessünk ki Mackó nevű ölebünkért. Azonnal elmentem az ebadóhivatalba. Megmondtam, hogy Mackó nem öleb, mert hetven centi magas, máskülönben pedig Agárdon ki van fizetve az egészévi adója. Parancsot adtak, hogy hozzam be az agárdi nyugtát. Ezt pár nap mulva bevittem és azt mondták, hogy a dolog rendben van.

Egy hét mulva fizetési meghagyást kaptunk, hogy Mackóért fizessünk be százharminc forint ebadót. Megint elmentem az ebadóhivatalba, újra megnézték a nyugtát és kijelentették, hogy tévedtek, hazamehetek. Ekkor négy nap mulva intést kaptunk, hogy fizessünk be százharminc forint ebadót, mert különben végrehajtanak. Bementem az ebadóhivatalba, ahol azt mondták, adjak be mindent írásban és mellékeljem az agárdi nyugtát, [illegible] dolog rendben lesz.

Két hét mulva foglalni jöttek százharminc forint ebadóért, mert többszöri intésükre sem fizettük be.

Fenyvesi Károly
faliújságfelelős pajtás
Bernát Géza-u. 18.

Jobb későn, mint soha?

Az 1950. évi átdolgozott ipari üzemi részletterveket február 20-ig kellett beadni a vállalatoknak, az ipari központoknak, illetőleg a termelési főosztályoknak.

A 9. számú Tervgazdasági Értesítőben, —

amely egy héttel később jelent meg, mint a beadási határidő,

— az Országos Tervhivatal felhívta a terv készítéséért felelősök figyelmét a tervűrlapok helyes kitöltésére. Ez az utasítás tehát egy hetet késett, de a Nehézipari Minisztérium IX. főosztálya elolvasva a Tervgazdasági Értesítőt, március 4-én az Ipari Központhoz intézett levelében felhívta a figyelmet a Tervgazdasági Értesítőben megjelent cikkre és közölte az említett űrlapok helyes kitöltésének módját. Az a tény, hogy közben

a tervbeadás határideje már két héttel elmúlt,

a mi bürokratáinkat nem zavarta . . .

A darabbérezés diadala

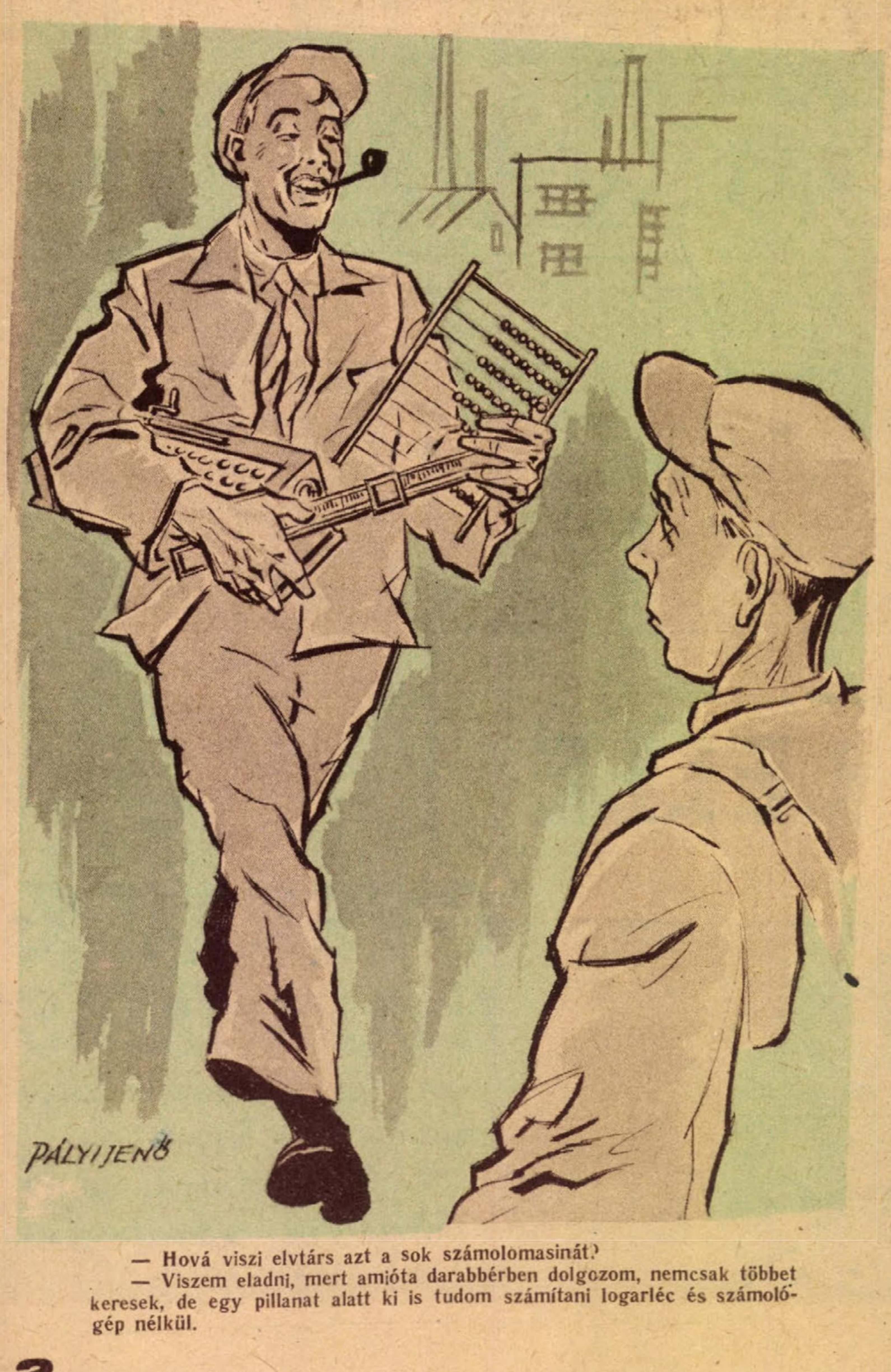

— Hová viszi elvtárs azt a sok számolomasinát?

— Viszem eladni, mert amióta darabbérben dolgozom, nemcsak többet keresek, de egy pillanat alatt ki is tudom számítani logarléc és számológép nélkül.

Szeretjük a kertet, mely a házunk előtt virul...

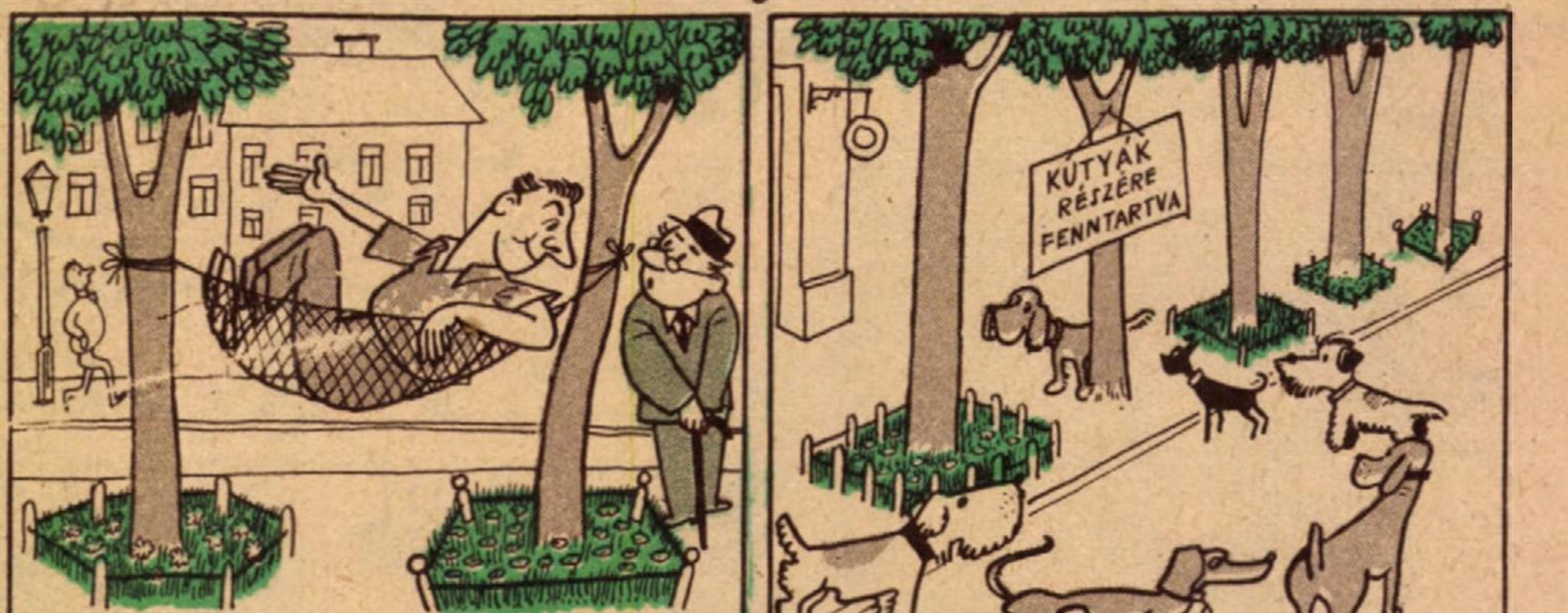

— Fa is van, kert is van, mért ne pihenjek egy kicsit a jó levegőn?

A négylábúakra is gondolni kell!

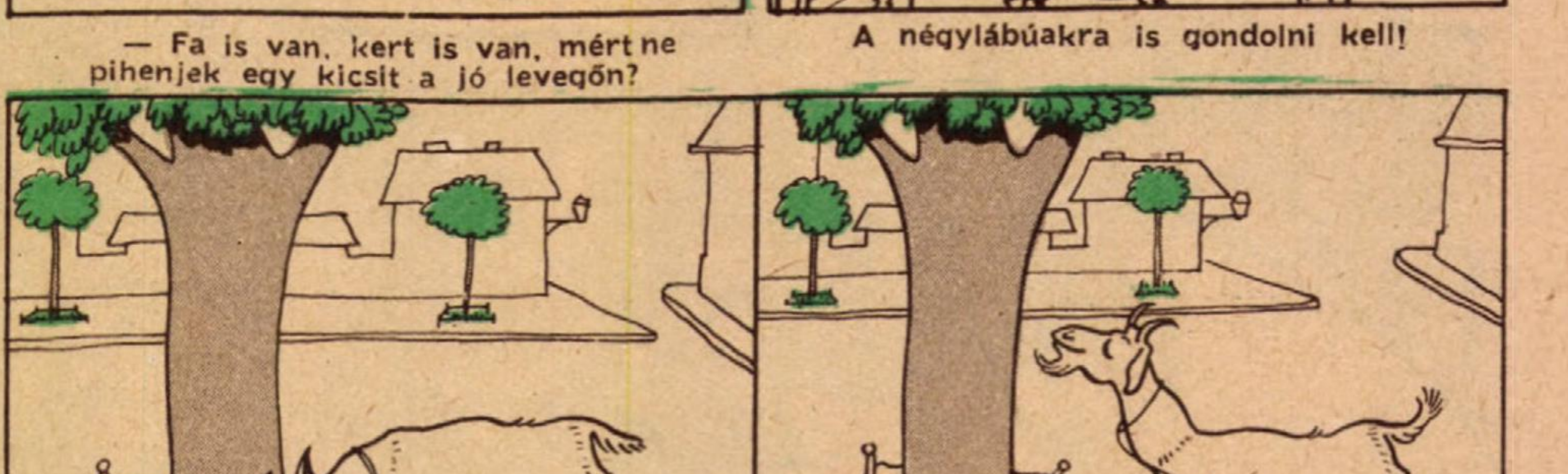

Vigyázz! Kecske van a kertben!

Késő! Kert van a kecskében!

Aminek szabad lenni

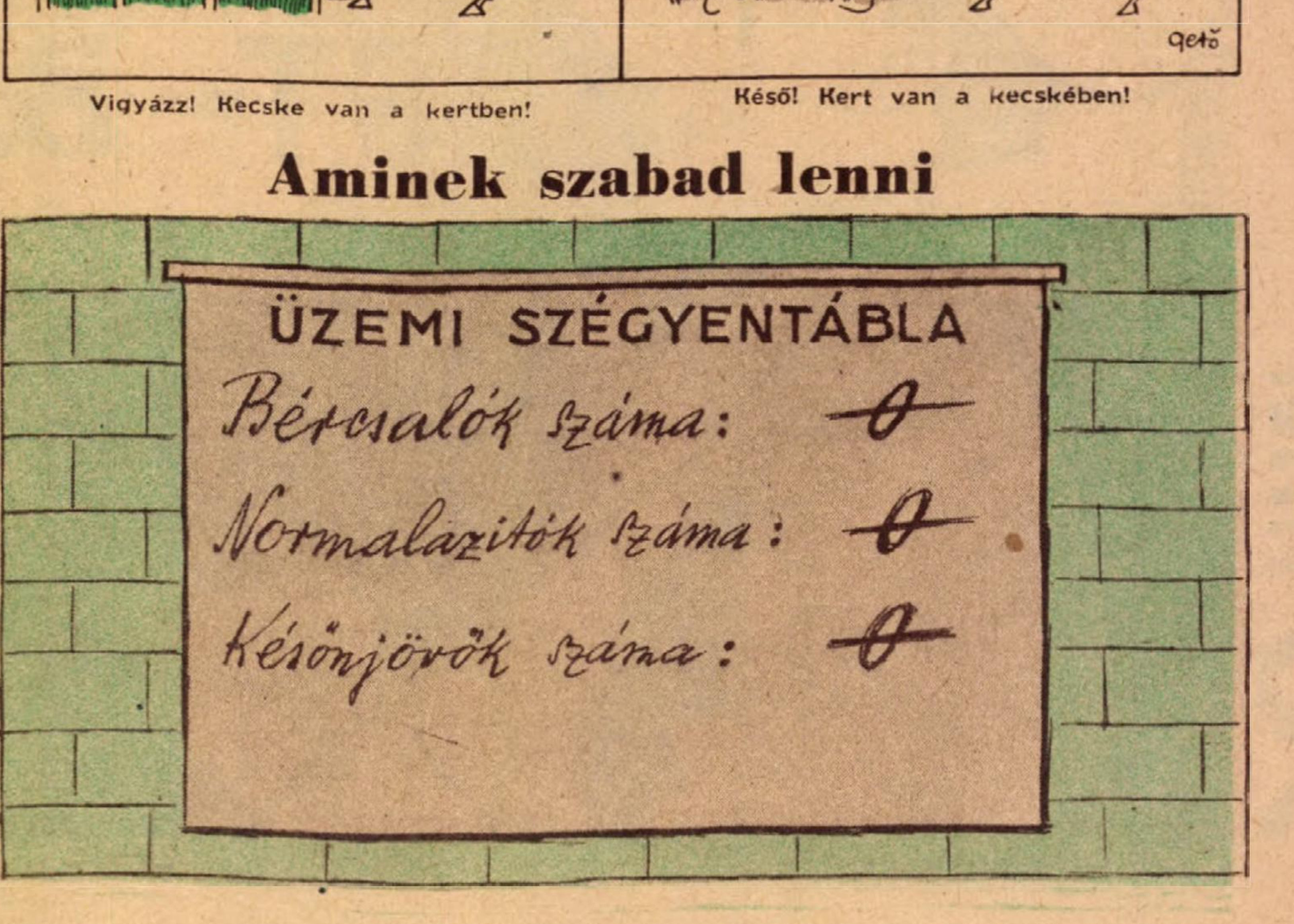

Apácapanasz

Két régi barátnő találkozik. Tiz éve nem látták egymást; az egyikből időközben feleség és családanya, a másikból tavaly apáca lett.

— Milyen az; apácának lenni? — kérdi kíváncsian a családanya.

— Hát eleinte bizony szokatlan volt. De utóbb megszokja az ember.

— Mit csináltok egész nap?

— Ó, rengeteg munkánk van, alig győzzük! Nekem például tíz bérházam van.

— Az legalább egy millió forintot ér.

— Te csacsi, nem az enyém, csak a körzetem.

— Minek neked az?

— Politikai missziónk van. Reggeltől estig beszélek a híveknek a reményteljes jövőről, az atombombáról, a szuperatombombáról meg a hidrogénbombáról . . .

— És hisz nektek valaki?

— Az más lapra tartozik.

— De mondd csak, nem fárasztó ez?

— Ki lehet bírni. Egyetlenegy bánatom van csak.

— Micsoda?

— Az, hogy amióta apáca lettem, nincs időm imádkozni.

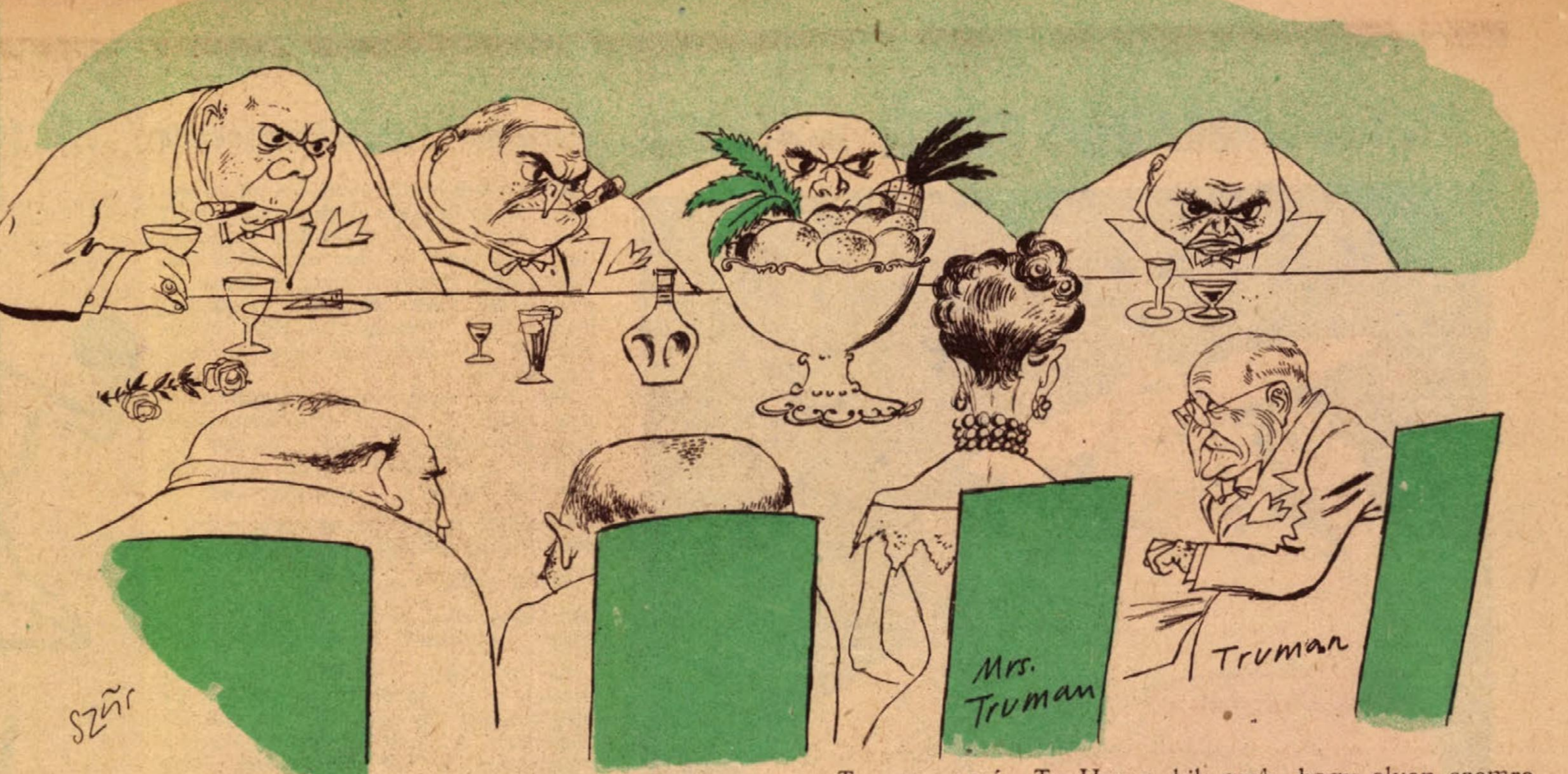
Mrs. Truman
Truman
Szűr

Pedig ő iparkodik

Trumanné: Te Harry, kik ezek, hogy olyan szemrehányóan néznek rád?

Truman: Hadianyaggyárosok, akik szorgalmasan szállítják a fegyvereket, de én nem tudom nekik a háborút szállítani . . .

Egy borszeszhőmérő keservei a kánikulában

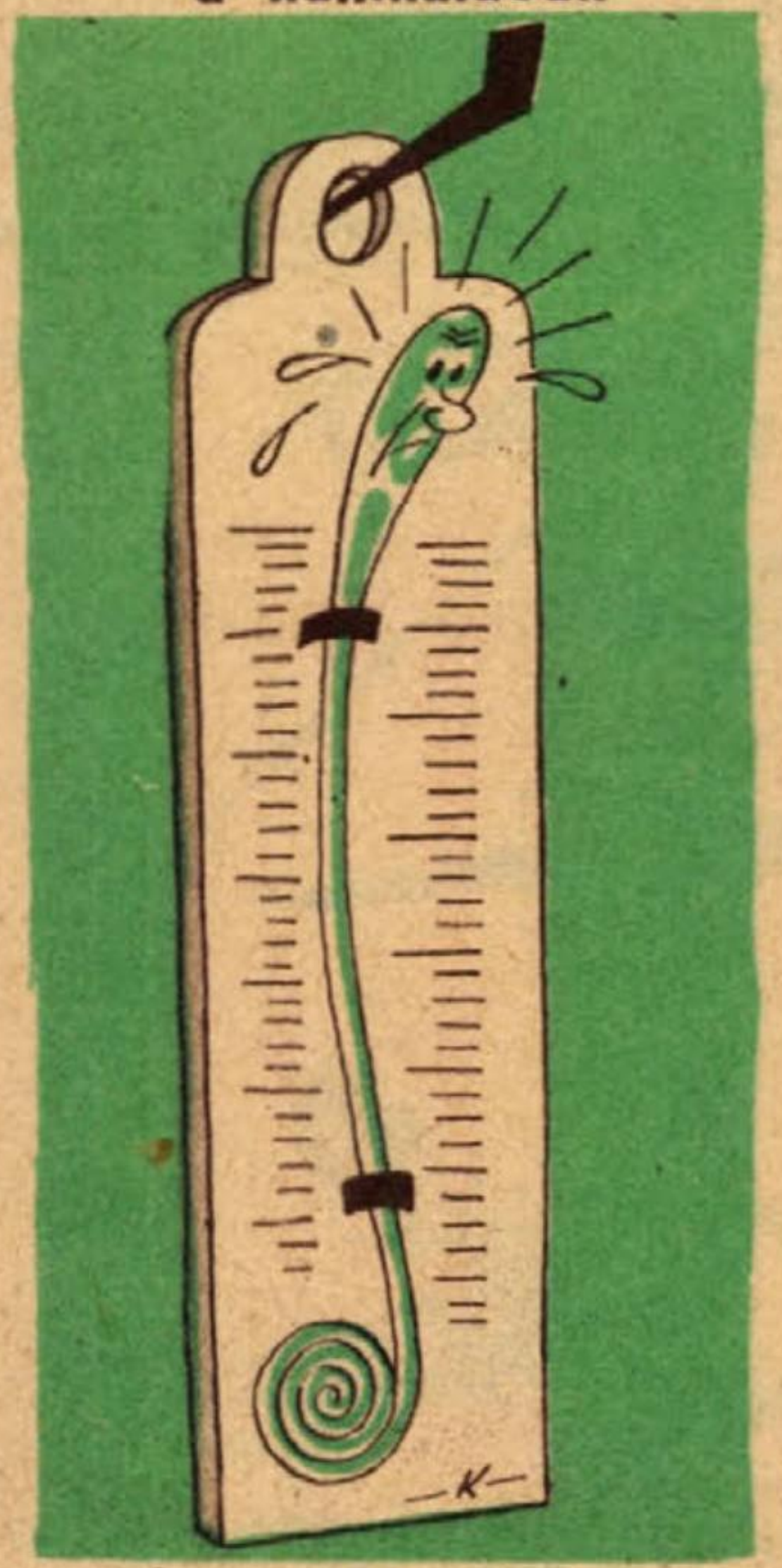

— Tyű, a kutyafáját, a fejembe szállt az alkohol!

Reggeli jelenet az ajtó előtt

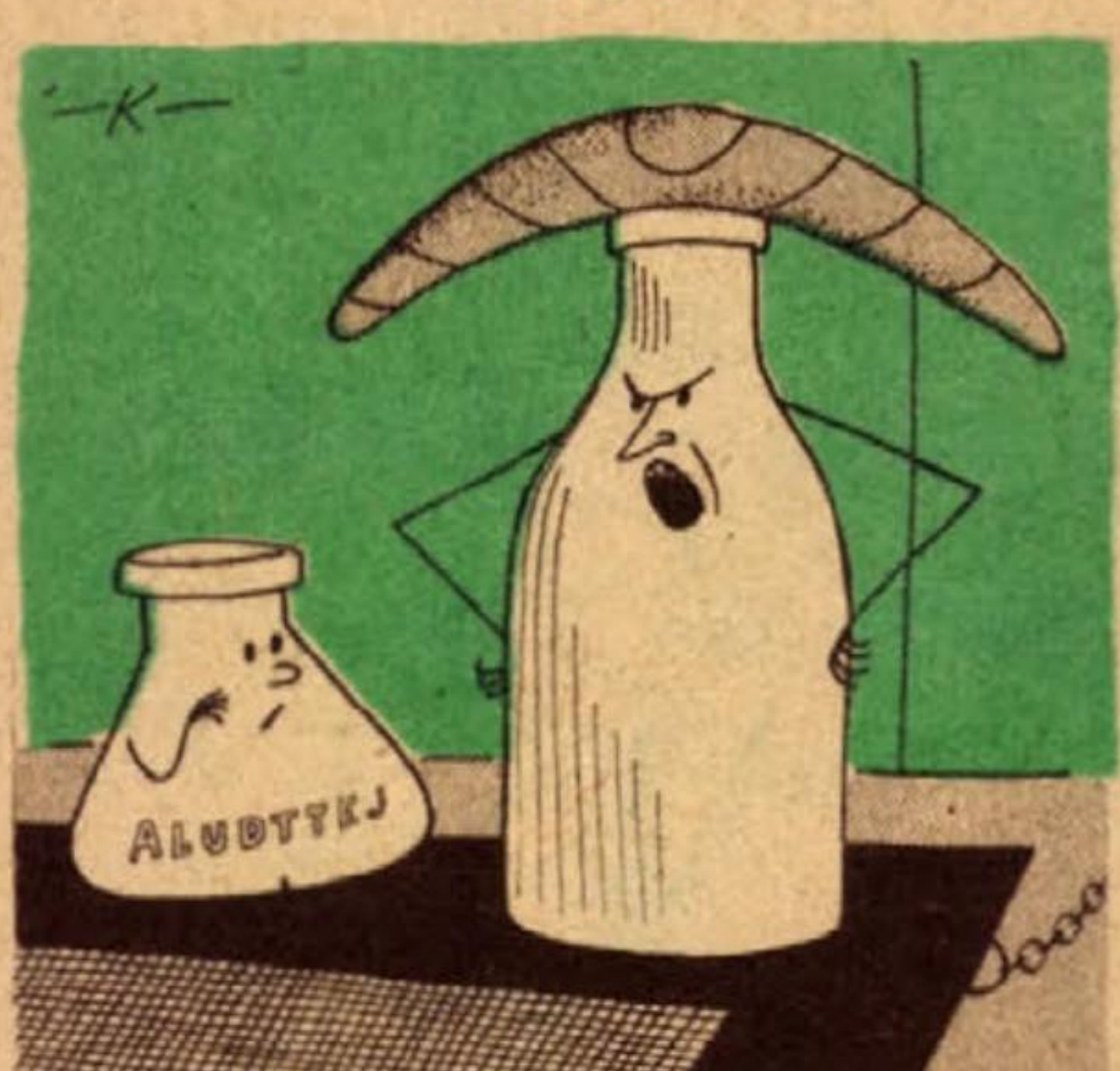

— Micsoda disznóság ez?! Én már egy félórája itt vagyok és te csak most jössz?!

— Ne tessék haragudni, egy kicsit elaludtam . . .

KIS KABARÉ

SCHUMAN: Tanító bácsi kérem, a Bevinke nem akar velem játszani!

TRUMAN: Mit nem akarsz te a Schumankával játszani, Bevin fiam?

BEVIN (durcásan): Francia-nyugatnémet csúcströsztösdit. Hülye játék. Én bujjak el, ő meg keres.

ADENAUER (nyujtózkodik kotnyelesen): Tanító bácsi kérem, mi azt is megmondtuk, hogy a Bevinke hova bujjon és a Schumanka mennyit keressen!

TRUMAN (szigorúan): Bevinke azonnal eredj játszani a Schumankával!

ADENAUER: Éljen! Kezdjük! Bujj el Bevin, mi majd keresünk helyetted is!

TRUMAN (szigorúan): Hülye vagy, Konrádka? Elbujhattok mind, itt csak én kereshetek . . .

A láthatatlan moziszínész

Tegnap délután történt. Gyanutlanul mentem az utcán, amikor már messziről megismertem régi barátomat, a hollywoodi moziszínészt. Volt egy jellegzetes mozdulata, ahogy a fejét hátravetette, anélkül, hogy a testét megmozdította volna. Erről a mozdulatáról ismertem fel. Amikor közelebb mentem hozzá, kiderült, hogy nem ő volt. De addigra már emlékezni kezdtem.

Percy F. Durantnak hívták. Színész volt és együtt dolgoztunk Hollywoodon, az álomgyárban. Illetve: én dolgoztam, ő nem. Ő csak álmodozott arról, hogy éhhalála előtt egyszer még szerepet fog kapni.

Az idő múlt. Percy káprázatos nyomorban élt a szikrázó nap alatt, a gyönyörű, virággal leöntött hegyoldalaktól szegélyezve.

Végre, egy napon, a nyomor csúcsán, megtört a jég. Percy berontott hozzám. Lihegett. Fuldoklott az izgalomtól:

— Aláírtam! Főszerep! Atyaisten! Nem igaz! Így van! Főszerep! Címszerep! Szerep! Én! Valami író írt egy regényt, valami Wellis, vagy lehet, hogy Wates. Mindegy! Ő írta! Én leszek a főszerep! Külön bajusz és szakáll. pénz! Növeszteni kell! Fizetik! Az övék a szakállam, csak én hordom! Hurrál

Örjöngött.

A keresztkérdések alatt kiderült, hogy leszerződtették H. G. Wells, az utópista regényíró, „Láthatatlan ember" című filmjének főszerepére.

Hetekkel a felvételek előtt halálizgalomban égett. Vigyázott magára, aludt hosszúkat, evett hitelbe és várta a nagy napot, az első felvétel napját.

És az első felvételi napon beköszöntött a tragédia. Percy nem olvasta a regényt, nem tudta miről szól a film, nem is érdekelte. Csak egyet tudott: ő maga, óriási lesz benne, mert minden tehetségét beleadja ebbe az egy filmbe.

Amde ő játszotta a címszerepet, a láthatatlan embert. A film első kockájától az utolsóig fej nélkül, sőt test nélkül „játszott", a regény szellemében, ami arról szólt, hogy valaki, valamilyen csodaszer segítségével láthatatlanná tudja tenni magát. Csak a ruhái látszottak néha a filmen, mert a darab szerint csak magát a meztelen testet sikerült láthatatlanná tenni, a ruhákat nem.

Percy sírt. De megkapta a fizetését és különben is szerződése volt. Nem lehetett visszatáncolni, bár a poklok minden kínját szenvedte el, mert egyszer játszott főszerepet és akkor sem látszott egy falat sem az egész Percyből.

Elmentem a premierre és előadás után félrehúzott Percy:

— Nézd, nem akarok hencegni, nagyon jól tudom, hogy az egész filmen keresztül egy pillanatra sem látszik az arcom, sőt a testem sem, csak a lábnyomaimat lehet látni. De a végén, amikor meghalok és ott fekszem *láthatóan* a kórházi ágyon, szakállal és bajusszal, mint halott, mit szólsz hozzám? Milyen voltam? Mi?

— Tökéletes, öregem. Halottban ilyen remeket még életemben nem láttam.

K. P.

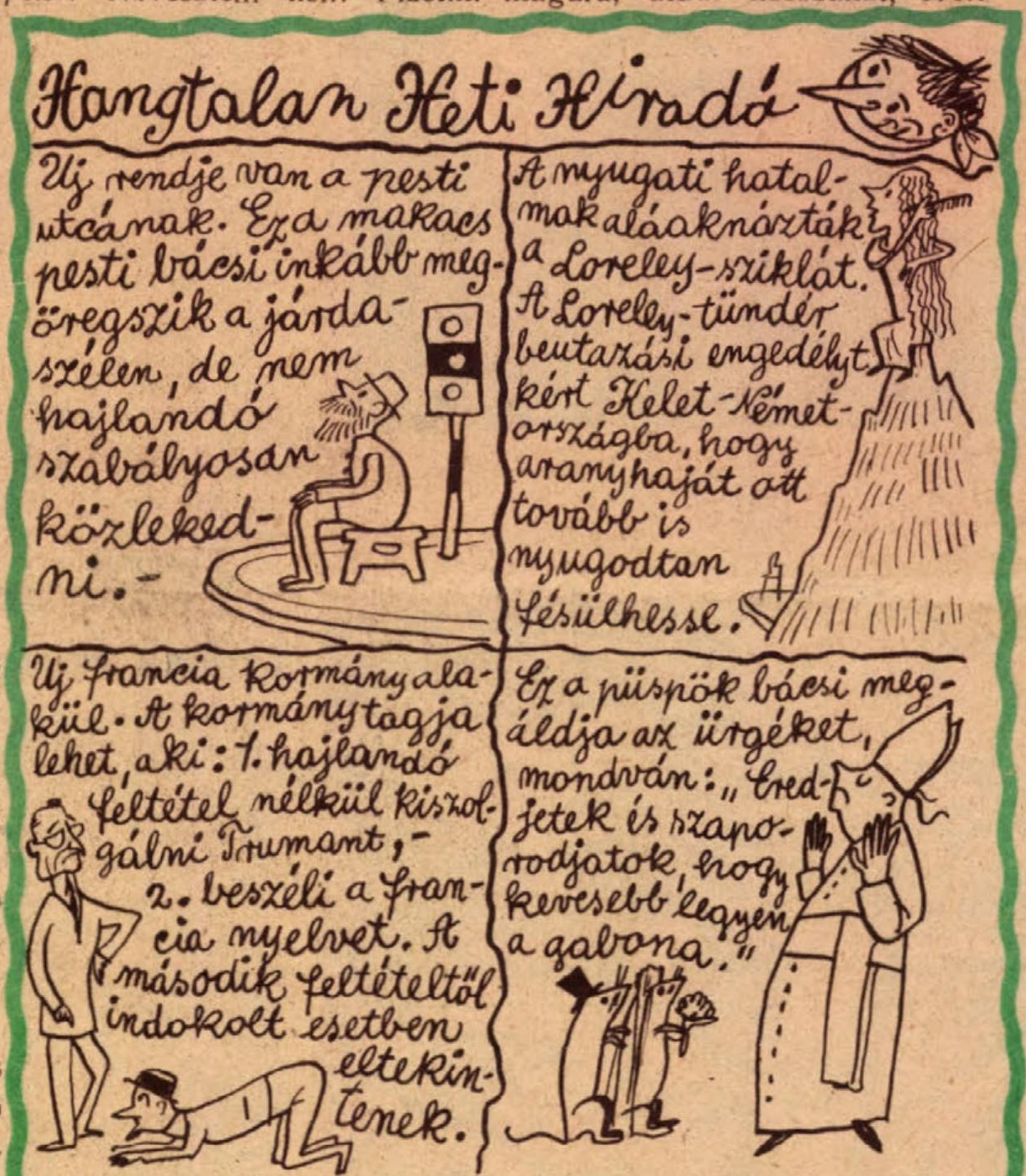
Hangtalan Heti Híradó
Uj rendje van a pesti utcának. Ez a makacs pesti bácsi inkább megöregszik a járdaszélen, de nem hajlandó szabályosan közlekedni.-
A nyugati hatalmak aláaknázták a Loreley-sziklát. A Loreley-tündér beutazási engedélyt kért Kelet-Németországba, hogy aranyhaját ott tovább is nyugodtan fésülhesse.
Uj francia kormány alakül. A kormánytagja lehet, aki: 1. hajlandó feltétel nélkül kiszolgálni Trumant, - 2. beszéli a francia nyelvet. A második feltételtől indokolt esetben eltekintenek.
Ez a püspök bácsi megáldja az ürgéket, mondván: „Eredjetek és szaporodjatok, hogy kevesebb legyen a gabona."

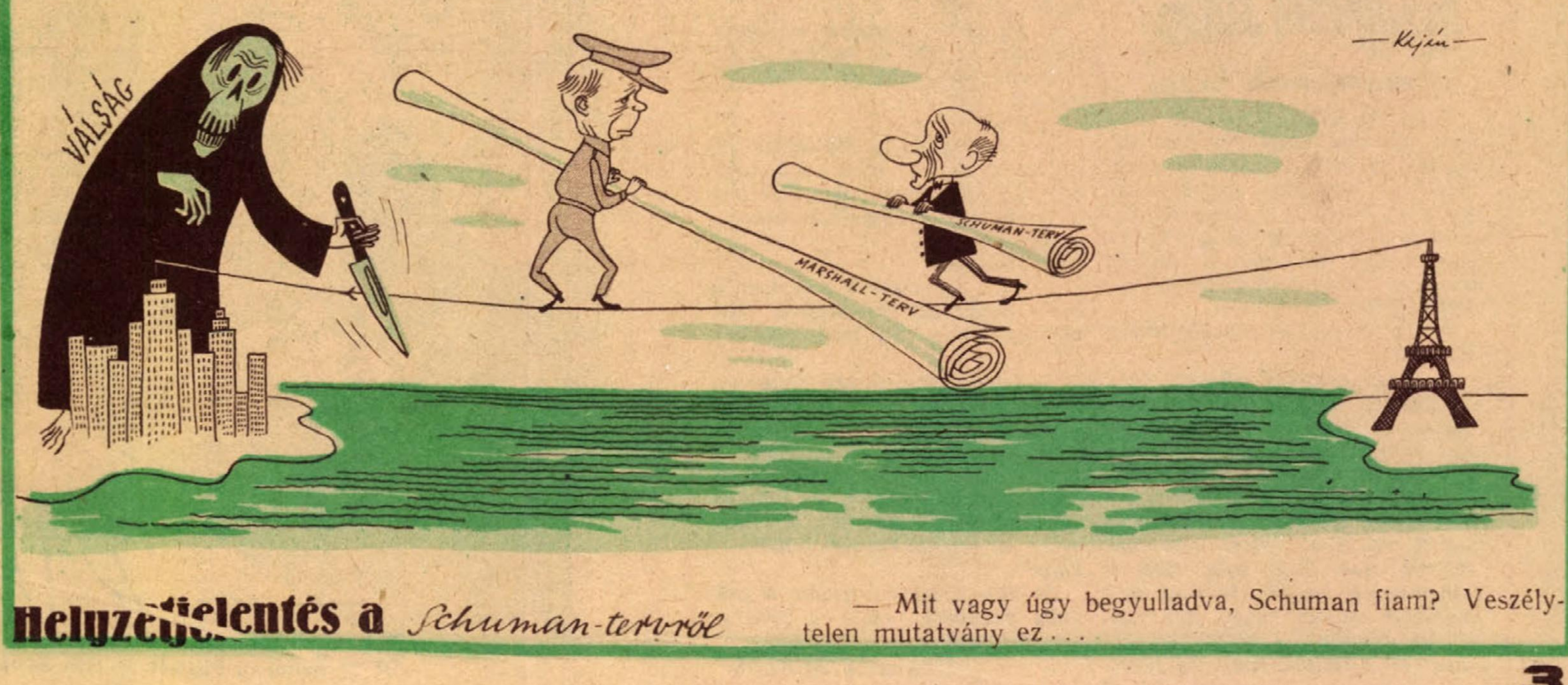
Kijún
VÁLSÁG
MARSHALL-TERV
SCHUMAN-TERV

Helyzetjelentés a *Schuman-tervről*

— Mit vagy úgy begyulladva, Schuman fiam? Veszélytelen mutatvány ez . . .

Mi van a kenetteljes szavak mögött?

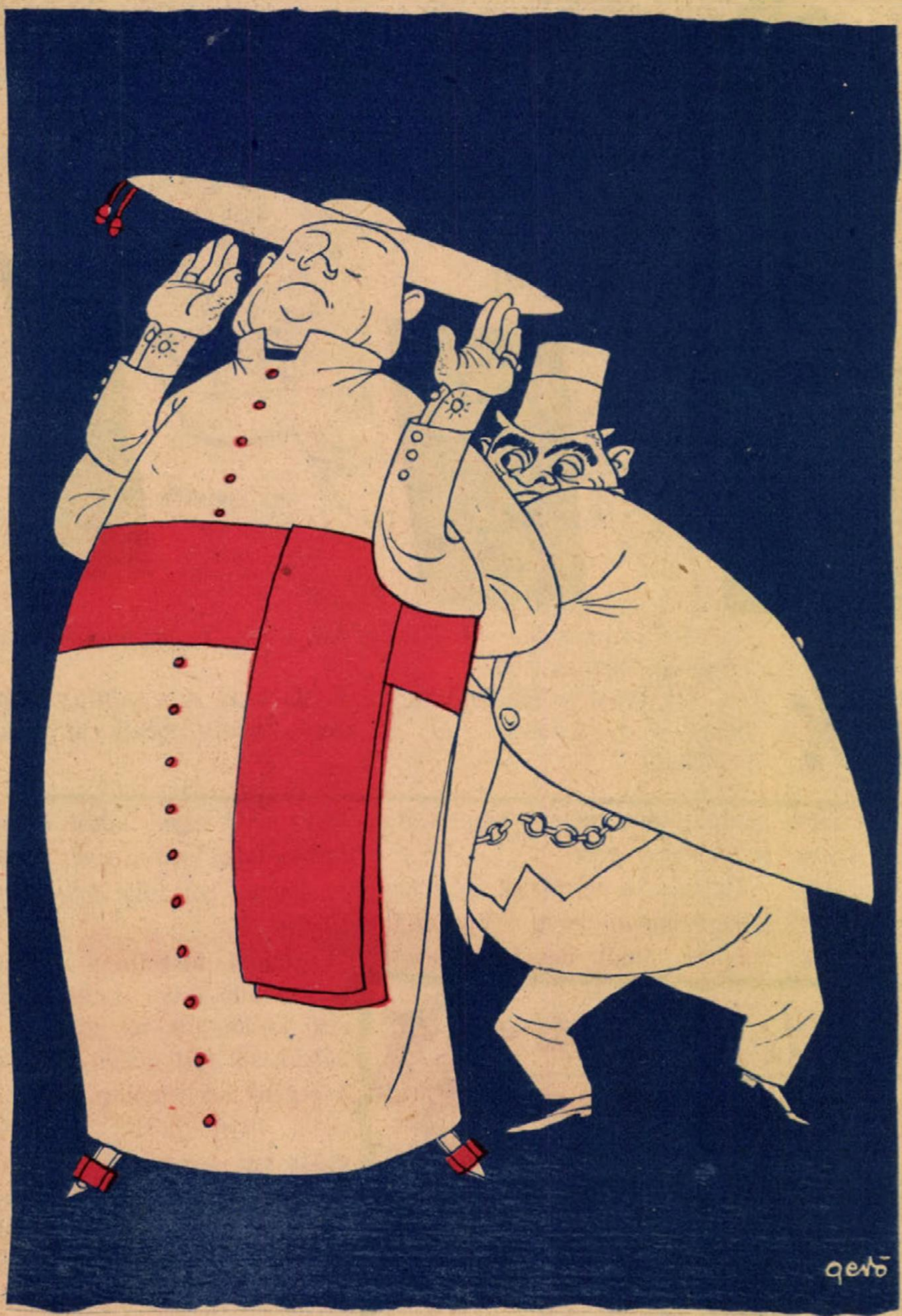

Irodalmi vegyeskereskedés

A sors kifürkészhetetlen akaratából éppen a Táviró-utcában döbbentem rá, hogy éhes vagyok. Ebből kifolyólag megtanultam, hogy nem érdemes egy költői hajlandósággal megvert lelket a néma ismeretlenség bús homályába taszajtani, mert néha a tehetség sem bírja tovább, kitör, sőt eget kér, — és akkor meneküljön, aki tud!

Szóval zsemlyét és némi cugehőrt akartam venni egy éppen arra szerénykedő apró boltocskában, midőn a belépés pillanatában a következő szövegű tábla forrasztotta torkomra a gyomorkorgást:

„Megszűnik a gondja este nyolc órára,
Mert lekváros gombóc lesz ma vacsorára.”

Alatta pedig:

„Maceszos kávé nem bolondság,
Gyomorfekélyesnek mennyország.”

És köröskörül versekkel telt táblák övezték a kis boltot tetőtől-talpig. Ez megdöbbentett és egyszerre elvette az étvágyamat, de most már nem akartam meghátrálni. A bolt mélyén apró kövér emberke sürgött elém: „Hozta isten, van szerencsém, jó napot! Mondja meg hát, hogy mivel szolgálhatok?” És szeméből önön költészetének dicsfénye lövelt diadalmas sugarakat. Én két zsemlyét és liptóit kértem, — prózában. Az irodalmi fűszeres terült-fordult:

„A liptóim nagyon finom, kóstolja meg izibe,
S izes, szaftos szafaládét ajánlanék hegyibe!”

Én is ajánlottam neki valami ízeset hegyibe — hadd lássa, hogy én sem szűkölködöm költői lelkületben. Megsértődött. Erre elszégyeltem magam és hogy kiengeszteljem, egy olyan citromízű szörpöt kértem, amely köznyelven a „Bambi“ elnevezésre hallgat. Poétámnak nem tetszett a dolog, mert tiltóan csóválta meg lángelméjét és fennszóval deklamálta:

„Pompás málnafröccsöt igyon —
Nem rúg be és nagyon finom.”

Esküszöm, nem vagyok ideges természetű, de csak azért nem fojtottam meg, mert féltem, hogy hexameterben kéri ki magának. Ellenben úgy robogtam ki a boltból, miként a hímszarvas, kit vadász sérte nyillal. A legelső utcai árusnál vettem két perecet. Háromnapos volt és ragacsos, de én boldogan faltam. — Örültem, hogy rigmus nélkül jutottam hozzá.

N. Z.

1941 június 22

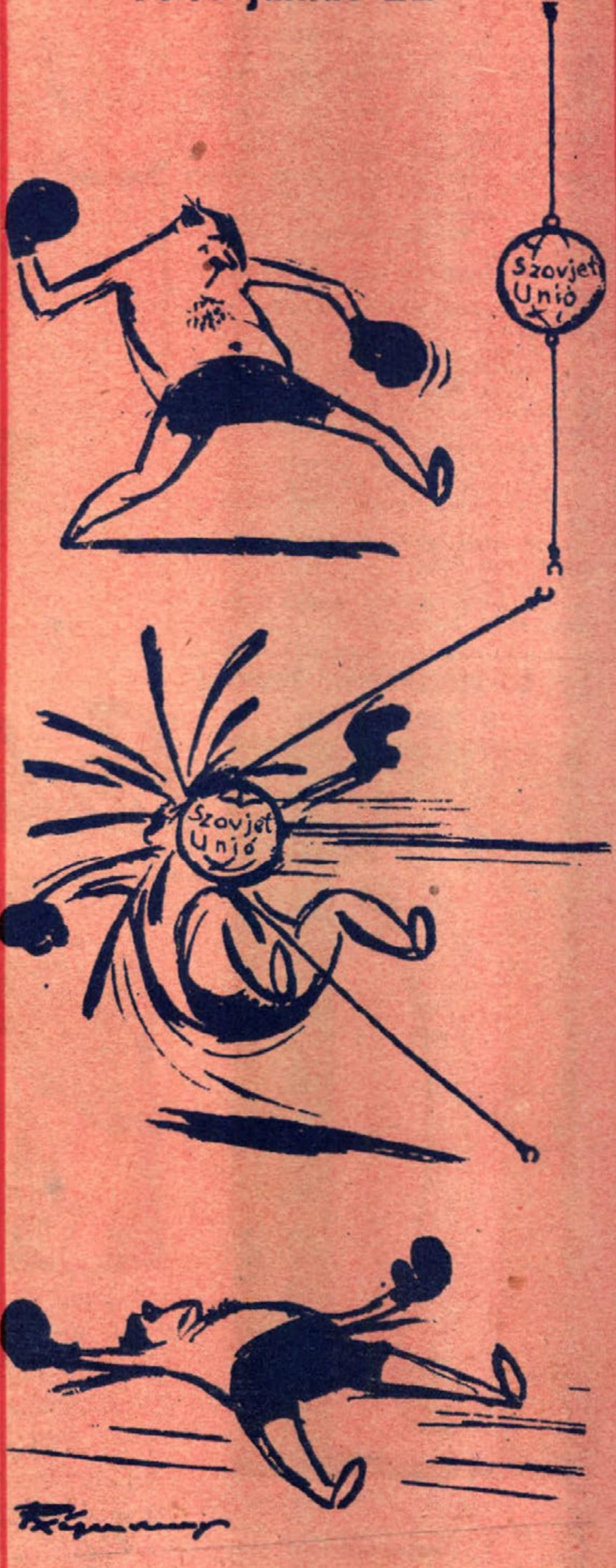

1950 június 22

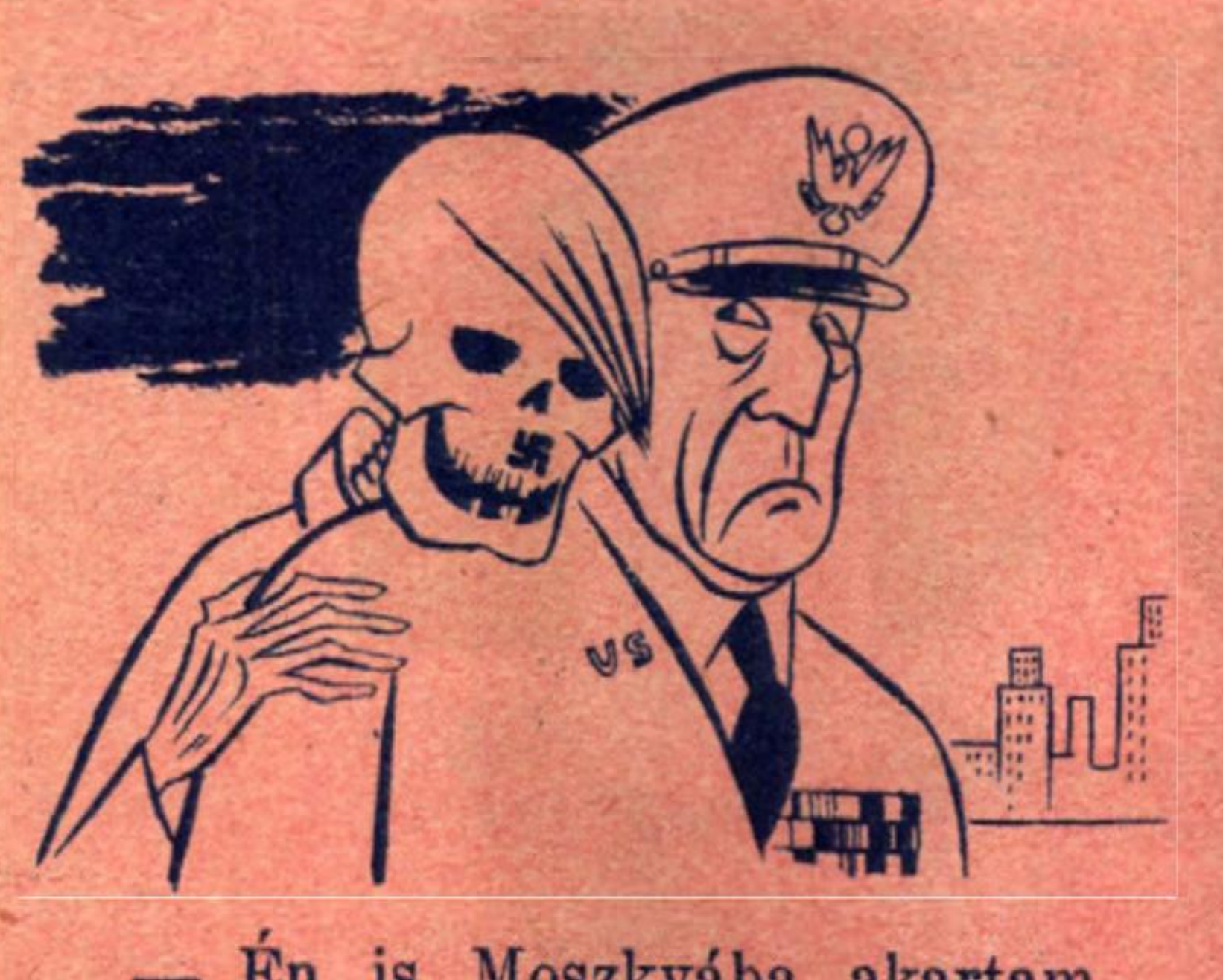

— Én is Moszkvába akartam menni, de figyelmeztetem, hogy Sztalingrádba jutottam.

(Frischer Wind, Berlin)

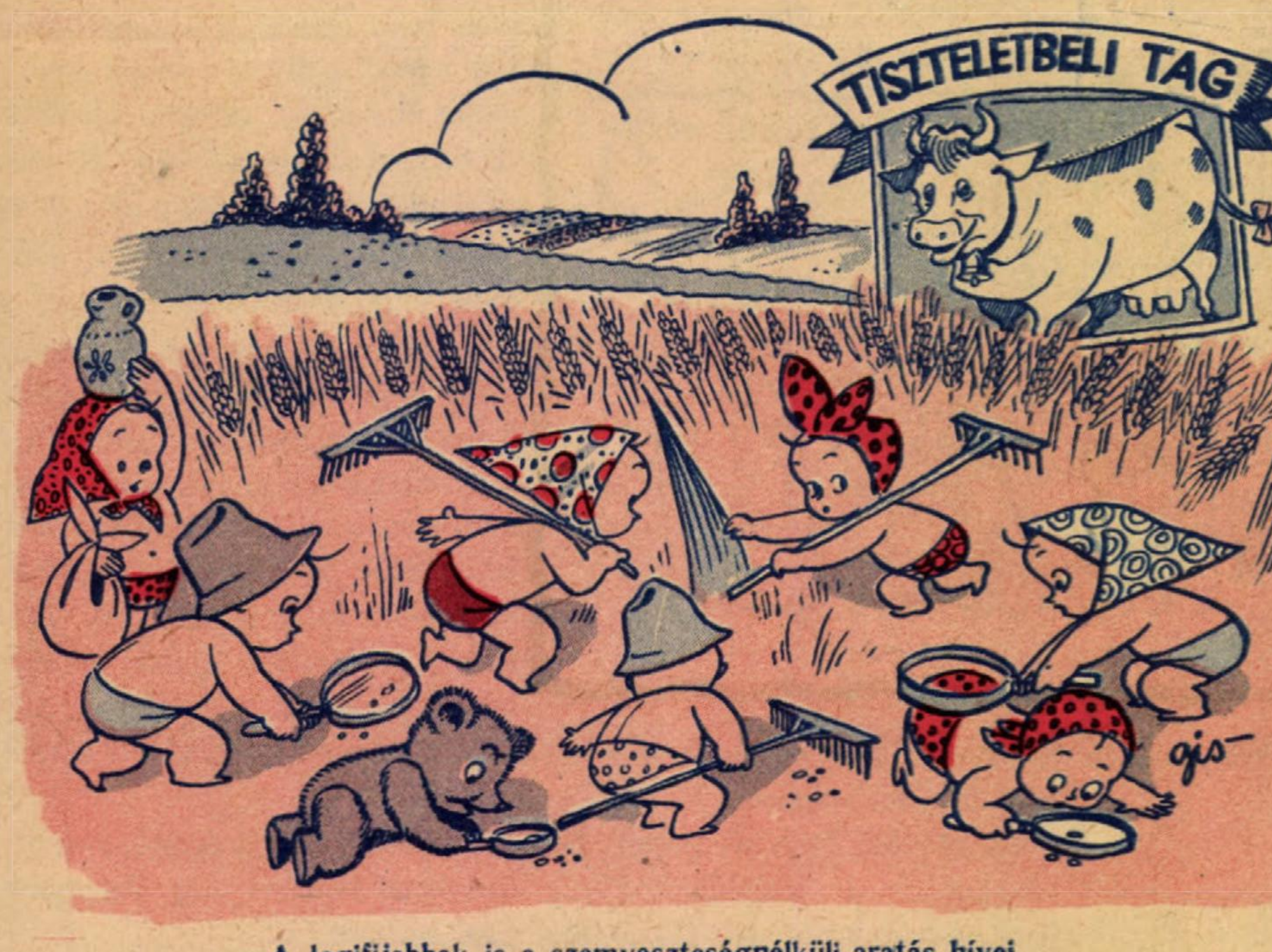

A legifijabbak is a szemveszteségnélküli aratás hívei.

Ludas Matyi azt üzeni

Sz. Károly, Urkut. Rajzos ötlete nem üti meg lapunk mértékét, arról nem is szólva, hogy Ludas Matyi semmiesetre sem bocsátaná derék libáját Csangkájsek rendelkezésére.

B. József, Debrecen, Vörös Hadsereg-útja. A beküldött viccek mindegyike régi ismerősünk. Őszintén szólva már azt hittük, hogy nem is élnek.

„Kritika”. Hozzászólása a kérdéses rajzhoz helyes, de nem helyes, hogy levelére nem írta rá nevét és címét.

B. Béla, Szondy-u. A karcolatát egészen jól írta meg, de bizony mi is azon az állásponton vagyunk, hogy a gyümölcsöt evés előtt meg kell mosni. Írása pedig ennek a helyes szokásnak ellenpropagandát csinál.

G. Jenő, Rákóczi-út. Egyszerűbben kellene írnia, talán akkor közelebb jutna a közölhetőséghez. Azonkívül még egy tanács: témáját merítse a való életből. A helyes témaválasztás már fél siker.

R. István, Hold-u. Az anekdóta kedves, de az analógia sántít s így közlésével hibát követnénk el. Üdvözlet.

M. László, honvéd, Veszprém. Versének első nyolc sora remekül sikerült, a többi huszonnyolc azonban . . . folytassuk?

Az egyiknek sikerül,

a másiknak nem

Hirohitó, Japán korlátlan uralkodó császára megkapta Mac Arthurtól az aznapi lefekvési engedélyt és megtért ágyasházába. Kissé nehéz volt a vacsora, így hát nem csoda, hogy abban a pillanatban, ahogy lehunyta a szemét, megjelent előtte régen elhunyt barátja, Hitler.

— Te disznó — mondta Hitler röviden.

— Hogy beszélsz velem, Adolf? — hökkent meg a Tenno. — Ne felejtsd el, hogy én még ma is Japán császára vagyok!

— Hiszen éppen ez a disznóság! — ordította Hitler és a bajusza remegett az izgalomtól. — Nekem le kellett magamat önteni benzinnel, szagolj csak meg, még most is benzinszagú vagyok, te meg még máma is császár vagy! Hát nem együtt csináltuk a disznóságokat? Még te biztattál, hogy ne féljek, amíg téged látlak addig nem vakulhatok meg!

— Na ja — legyintett mérgesen Hirohitó. — De ne nekem tegyél szemrehányást, csak magadnak. Te tehetsz róla.

— Én?

— Persze hogy te. Mit kellett elsietned a dolgot avval a benzinnel? Ha akkor nem hamarkodod el a dolgot, ma nyugatnémet császár vagy.

— Császár?

— Az a legkevesebb. Látod, hogy én is japán császár vagyok, csak azt csudálom, hogy nem léptetnek elő.

— Adjál legalább egy cigarettát — nyögte Hitler.

— Fenét! Aki ilyen marha, az gebedjen meg! Ott ülhetnél ma is a palotádban, kormányozhatnád Nyugat-Németországot, a Truman legjobb barátja lehetnél, de nem, neked a benzineskanna kellett, te hülye!

És úgy kirugatta Hitlert a császári palotából, hogy a lába se érte a földet.

GERGELY MIKLÓS

Beiratkozási verseny

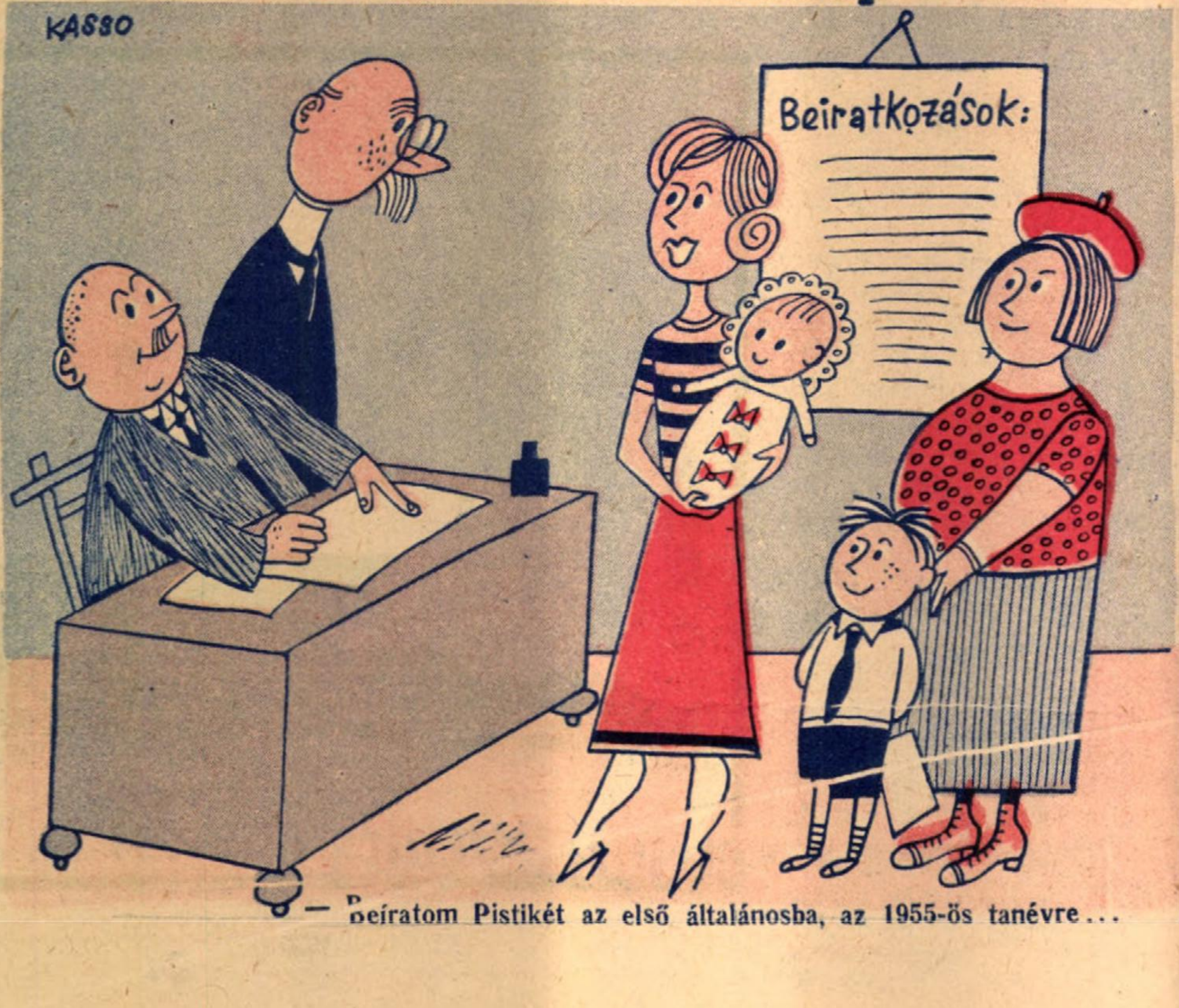

— Beíratom Pistikét az első általánosba, az 1955-ös tanévre . . .

A holló meg a varjú

(Nem tanítómese)

Nyaraló-szobám ablaka az erdőre nyílik. Az erdőben madarak laknak. A madarak reggel, alighogy pitymallik, fütyülni, csattogni, csiripelni, rikkantani, búgni, huhogni, trillázni, csörögni és károgni kezdenek. Erre én felébredek, de nem csukom be az ablakot, (mert akkor megfulladok), hanem azzal szórakozom, hogy megállapítom: melyik hang milyen madártól származik. Ez csíz, — mondom magamban, — ez fürj, nini, ez a rigó, ez vadgalamb, ez meg csalogány. Minthogy ellenőrző szakember nincs a közelemben, örülök, hogy ilyen jól kiismerem magam az erdőben. Diadallal fordulok be a falnak, amikor éles károgást hallok, egészen közelről. Elemistáknak való feladat — mondom — de hirtelen riadtan ülök fel. Két madár neve jut az eszembe: a hollóé meg a varjúé.

Melyik károg? Ne veszítsük el a fejünket — intem magam nyugalomra — ki lehet azt okoskodni. Lám, a népdal azt mondja: „károg a varjú a jegenyén". Tehát a varjú károg. Viszont van egy szólásmondás a jelentéktelen megboldogultra: a holló sem károg utána. Ezek szerint a holló károg. Lehetséges, hogy mindkettő károg? Kizárt dolog. A magyar nyelv finoman megkülönböztet minden állathangot. Csak a kecske mekeg, a bárány már béget. Csak a ló nyerít, a szamár ordít. A macska nyávog, a tehén bőg, a kutya ugat, a disznó röfög, a nyúl makog. A tehén sohase röfög, a macska sohase nyerít, a kutya sohase mekeg. Tehát vagy a holló károg, vagy a varjú.

Elhatároztam, hogy megtekintem a madarat. Mászom ki a takaró alól, amikor eszembejut, hogy hiába nézem meg, abból még nem fogom tudni, hogy holló-e, vagy varjú. Tudom, hogy mindkettő fekete. Ez biztos. Az is biztos, hogy egyikük csőre egyenes, a másiké hajlott. De, hogy melyiké hajlott, azt már nem tudom. Akkor meg mit nézzek rajta?

Szomorú dolog, hogy a városi ember milyen tudatlan — terjesztem ki szégyenemet egész Pest lakosságára és elhatározom, hogy amint lehet, utánajárok a dolognak. De aludni már nem tudok, úgy restellem magam.

Biztos, egészen biztos, hogy egy tízéves parasztfiú azonnal felismeri, hollót hall-e, vagy varjút.

Nem is kell tízévesnek lennie. Felismeri egy hatéves is.

Sőt. Nem is kell hatéves parasztfiúnak lennie. Felismeri egy varjú is.

Annyit sem tudok, mint egy közönséges varjú. Megvan a véleményem rólam.

Tabi László

DOLGOZNAK AZ ELSŐ MAGYAR ARATÓ-CSÉPLŐGÉPEK

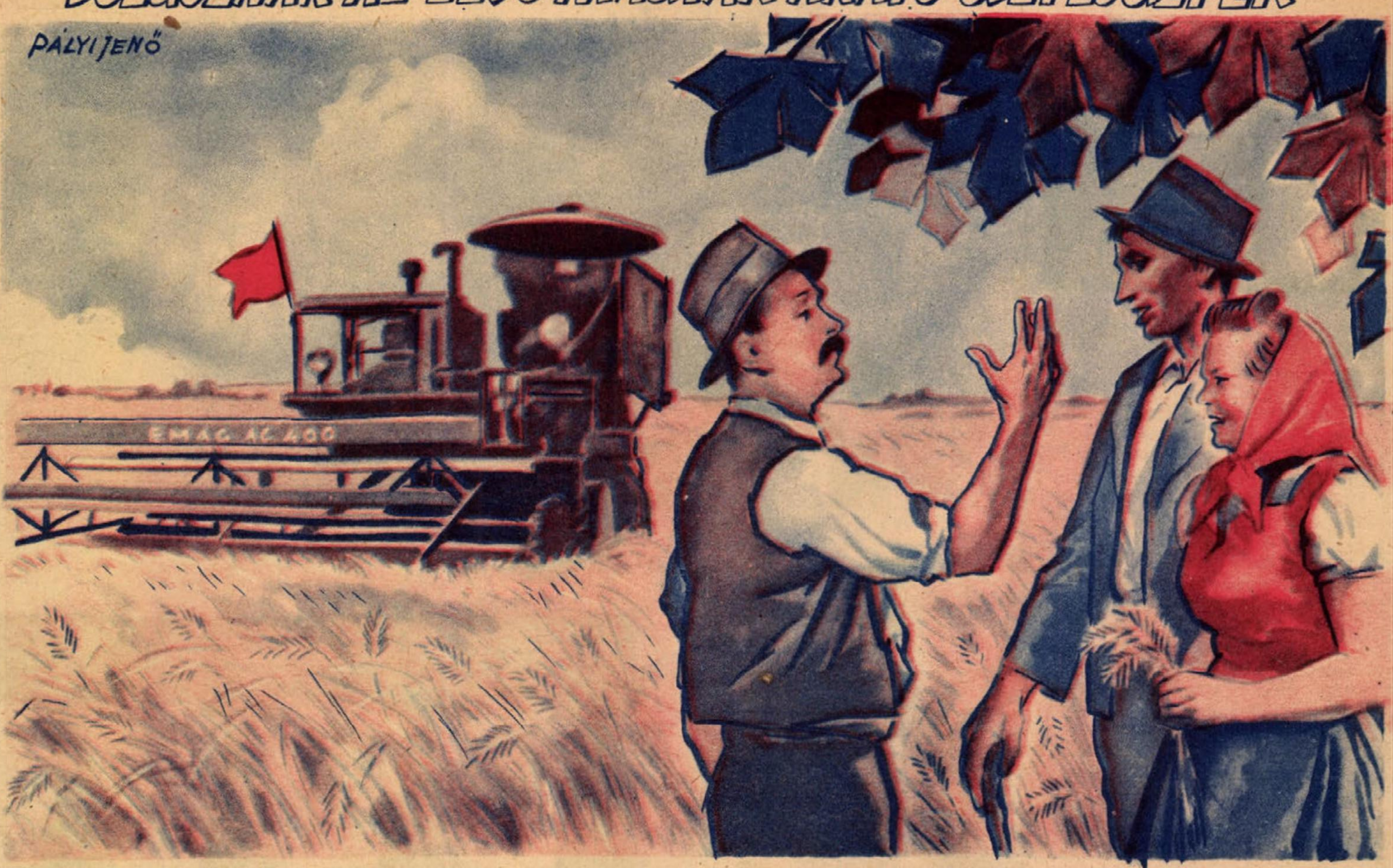

— Idefigyelj komám! Négy fontos munkát végez ez a gép: learatja a gabonát, kicsépeli a szemet, összegyüjti a szalmát és lehervasztja a kulákot...

Szalámieladási verseny

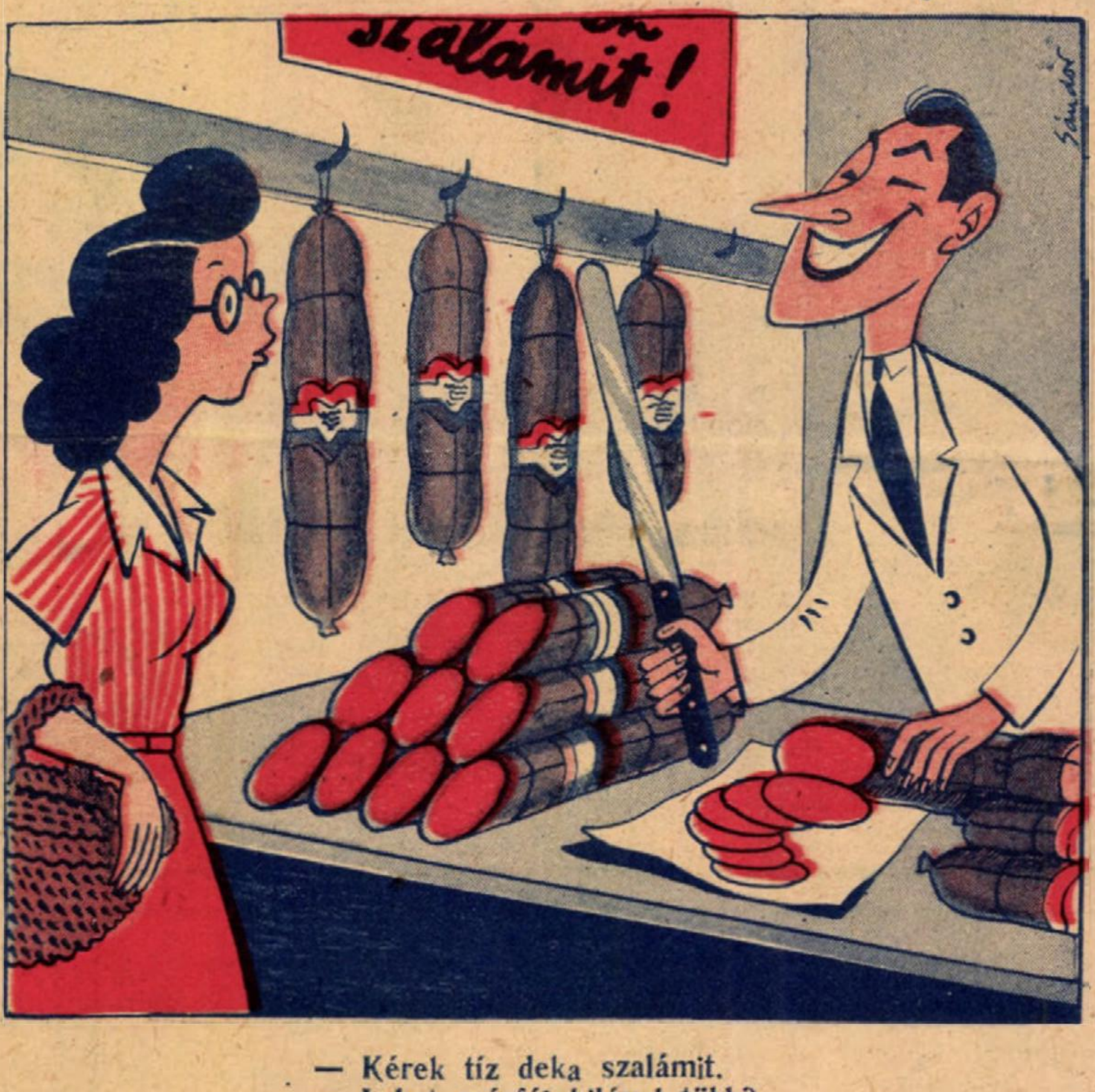

— Kérek tíz deka szalámit.
— Lehet másfél kilóval több?

S. Marsak:

Mese a szamárról

Sok, sok népi közmondásban vidáman
áll a szamár s nem enged a vitákban.
Mily csökönyös: mondja tréfa, kis mese, —
itt egy tréfa, nem tréfa a fele se.

Van egy szamár, messze túl a tengeren,
— ahol minden bolondgomba megterem, —
nagyon gazdag aranyszamár e szamár
s olvasom, hogy diplomata lett ma már.
Néhány fontos, csevegő szó ráragadt,
fehér mellény feszül rajta s drága frakk,
nagy cilinder takarja el két fülét,
és mivel egy tárgyalásra készül épp,
van patáin cipő, keztyű...

akárhol
láthatják, hogy követ lett a szamárból.
Ám ahelyett, hogy jó szóra hajlana,
kitör rajta ős, szamári hajlama,
fülén semmi okos szót nem ereszt be,
elzárja a sima utat keresztbe.
Nem tér ki az útból, — minden hiába! —
Áll makacsul s üvöltöz a világba.

Kik helyükből nem moccannak tapodtat,
„diplomata"-név nem való azoknak.
Ki makacsul képvisel egy rögeszmét,
megérdemli, hogy szamárnak nevezzék!

Fordította: **Tóth Eszter.**

Félév után

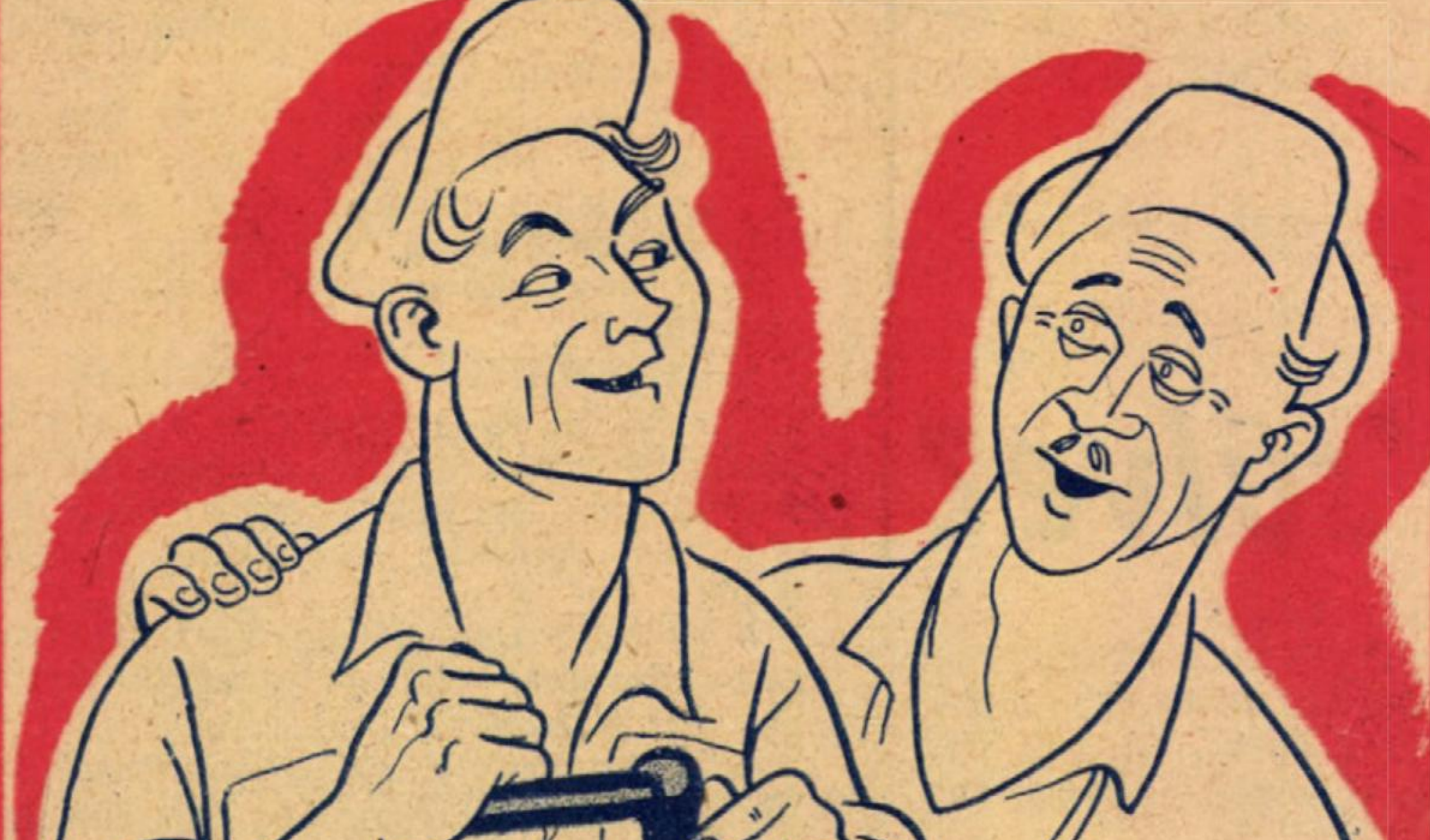

— Magának adtam át a munkamódszeremet félévvel ezelőtt?
— Igen.
— Nem adna vissza valamit belőle? Mert maga már 400 százalékot teljesít, én pedig még mindig 300 százaléknál tartok...

A Német Demokratikus Köztársaság kormányküldöttsége Budapesten

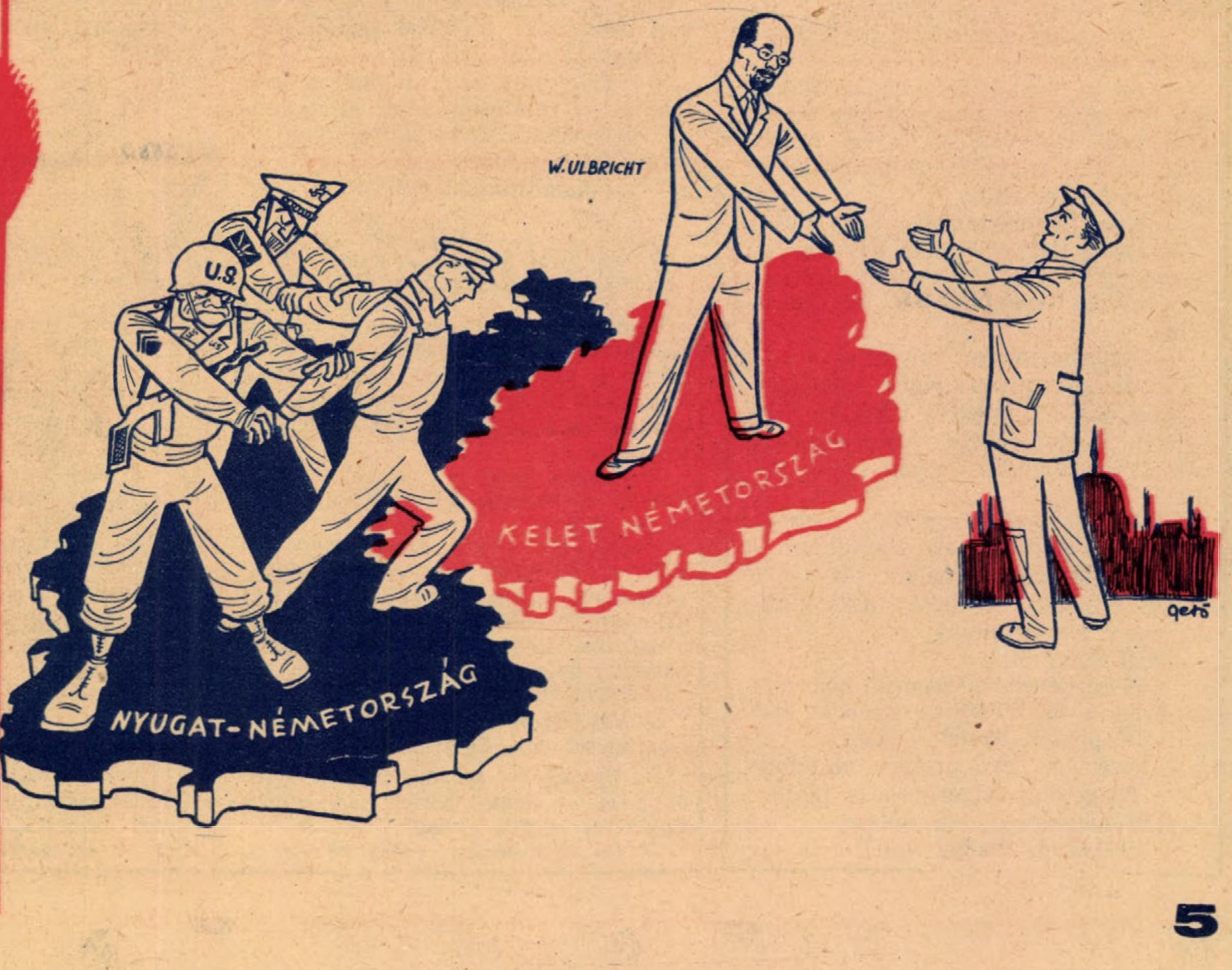

Közös kabin

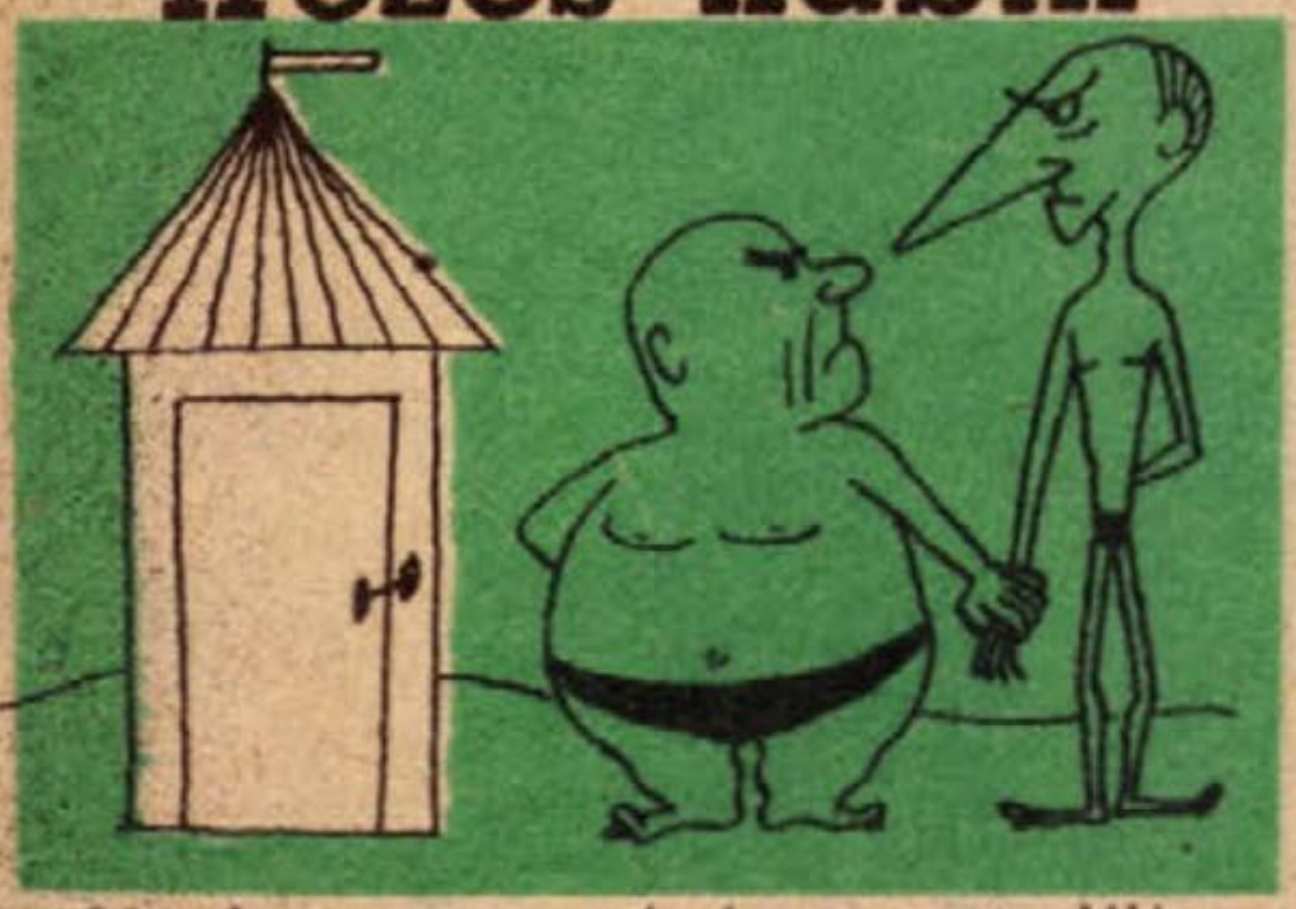

Vasárnap reggel én is ott álltam a sor végén egy másik verejtékező alakkal és csak természetes, hogy mire a pénztár ablakához értünk, minden jegy elfogyott.

— Ami van! — kiáltottuk egyszerre, mire a pénztároskisasszony:

— Egy kabinom volna, amit lefoglaltak, de nem jöttek érte.

— Ide vele! — üvöltöttük egyszerre.

— Melyiküknek adjam? — kérdezte a hölgy, szemlét tartva fölöttünk. — Vegyék ki együtt, egynek úgyis drága.

— Jó! — bömböltük mi ketten.

Lefizettünk fejenként tíz forintot és volt egy közös kabinunk.

Csak most néztem meg jól a szomszédomat, illetve most már kabintársamat. Kicsiny ember volt, de mérges. Mikor a kabinba értünk, a zsebéből colstokot és krétát vett elő és pontosan lemérte a kabin rámeső részét. Én némileg csodálkoztam, hogy milyen jól fel van szerelve, de legyintett.

— Nem az első esetem. Csak vasárnap érek rá és már nem egy undok alakkal kerültem közös kabinba. Nem hagyok magammal kitolni.

Azzal megrajzolta krétával a cipőm helyét és megkarikázta a két fogast, ami engem illet. Együtt léptünk ki a kabinból, együtt adtunk jeligét. Én azt mondtam: úti, — ő azt mondta: lapu — így lett a jeligénk útilapu. Együtt mentünk körülnézni egy kicsit, a kabintársam egy percre se szakadt le rólam. Ismerősre találtam, ő is odaállt beszélgetni. A telefonhoz hívtak, ő is jött, de mikor őt hívták, nem ment, mert én nem akartam elkísérni. Vettünk egy kiflit, megfeleztük. Láttam egy csinos nőt, megbámultam, ő szintén. Beugrottam a vízbe, ő nemkülönben. Mikor ott egymás mellett úszkáltunk, hirtelen megragadta a nyakamat és a víz alá nyomott.

— Megőrült? — kérdeztem én hápogva, mikor újra a felszínre kerültem.

— Hogyisne — mondta ő mérgesen — hogy amig én a búvárúszást gyakorlom, addig ön meglépjen. Ismerem az ilyen trükköket. Tavaly is így lopták el a nadrágomat.

B. S.

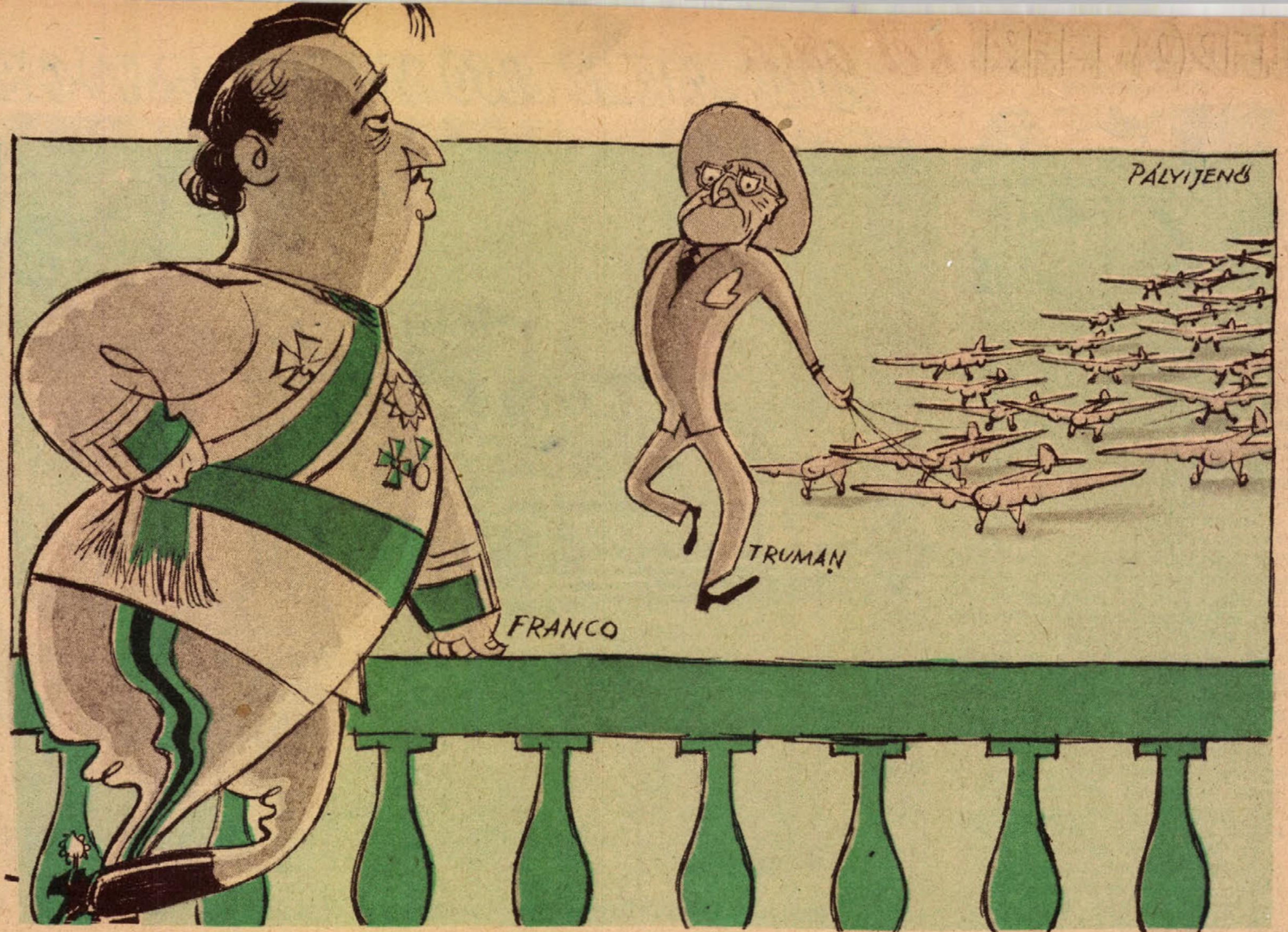

Truman repülőgépeket küldött Franconak

Truman: Na most már elhiszi, hogy vagyok én is olyan jó barátja magának, mint Hitler volt?

Szörnyű álom

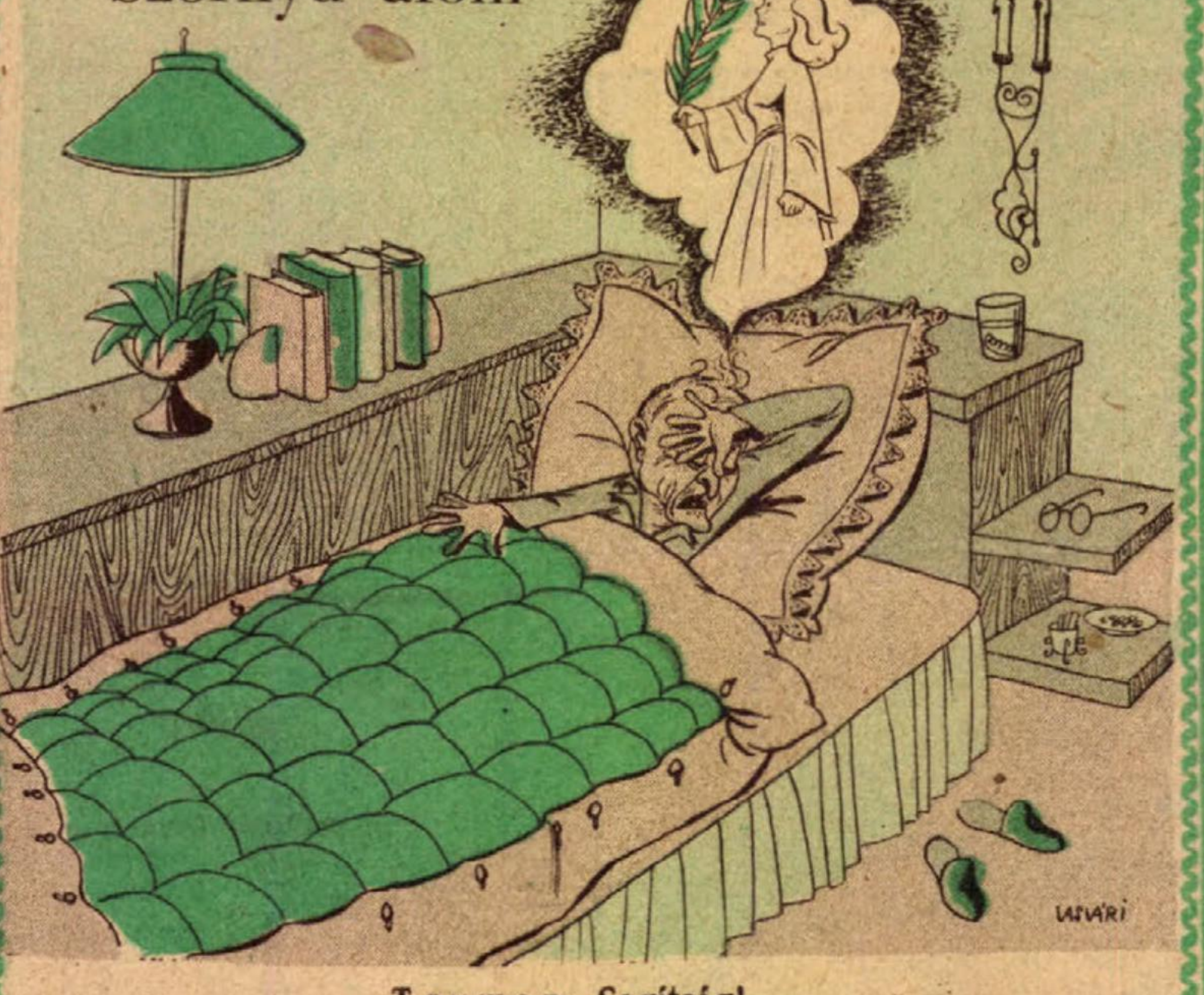

Truman: Segítség!

Divatbemutató a strandon

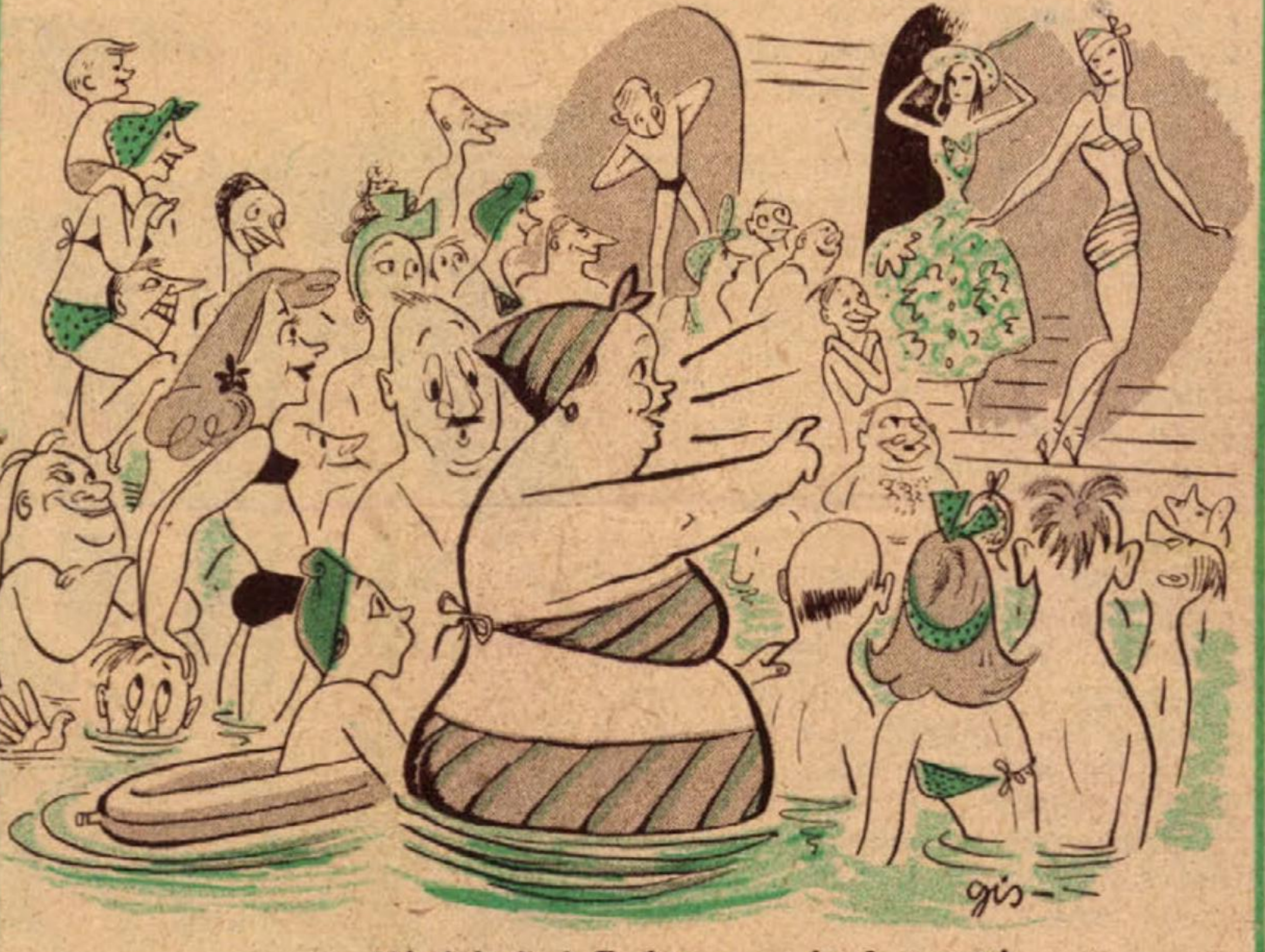

— Nézd Lajos! Egészen az én fazonom!

Már megszegheti a szolgalmat!

Az elsőfokú kihágási bíróság előadója ötven forintra büntetett, mert ebemen nem volt póráz. Azután felsóhajtott.

— Ön sóhajt, amikor én fizetek? — csodálkoztam.

— Én ne sóhajtsak? Csupa ebkihágás. Hónapok óta nem volt egy részegem sem. Hol vannak a régi színes idők, amikor a legváltozatosabb kihágásokat büntethettük.

— Nem hágnak ki?

— De kihágnak, csakhogy megreformálták a kihágási büntetőtörvénykönyvet és megszünt a kihágások zöme.

Csillogó szemekkel folytatta:

— Tudja, milyen remek kihágások voltak? Például utcai ablakokból nem lehetett rongyot rázni. Aki alagútban ostorát csattogtatta, három napot kapott.

— Szóval most nyugodtan csattogtathatom ostoromat az alagútban?

— Minden veszély nélkül. Sőt sapka nélkül árusíthat fagylaltot. Azelőtt ezért nyolc napot adtunk.

Ismét sóhajtott.

— Ha a kávéházi kaszírnő nem volt 24 éves, a 6991/1878-as rendelet szerint 200 pengőt fizetett a kávés.

A kezemben lévő újságra mutatott:

— Nyugodtan olvashatja a járdán. Azelőtt megbírságoltuk volna.

— Sóhajtani szabad volt?

— Nem mindenkinek. A hordár köteles volt a megbízásokat tiszta egyenruhában felvenni és udvariasan megköszönni. Ha a megbízást megjegyzésekkel kísérte, káromkodott, vagy sértő módon sóhajtott, hogy ezzel is kifejezze a megbízás jelentéktelen voltát, a 77818/1901-es rendelet szerint háromnapi fogházat kapott.

Poros aktákat vett elő.

— Több mint száz büntetést szabtam ki pályafutásom alatt szolgalmak gyakorlásának megszegése miatt a mederbírtokos által.

— Hát ez micsoda?

— Nem tudom kérem, mindenesetre büntettem azt, aki megszegte a szolgalmat.

— És ha a félnek nem volt medre?

— Akkor nem. De ha az illető a vonóállatokat hangos kurjantással bíztatta, akkor igen.

— Még ma is büntetik azt, aki egy reakciós kihágási előadót a pokolba küld?

— Igen.

— Akkor is, ha csak gondolja?

— Akkor nem.

— Hát akkor én csak gondolom...

(-sti)

Mondd, le vagyok sülve?

Kiültem a ligetben egy padra, vasárnap délelőtt és napoztam. Délben, amikor felkeltem a padról, éreztem, hogy alaposan lebarnultam. Nagyon derűsen, elégedetten mentem hazafelé. Ekkor jött szembe velem Tibor.

— Megyek haza! — mondja. — Egész délelőtt napoztam. Mit szólsz, milyen barna vagyok?

Megjegyzem, olyan sápadt, hogy már előbb a nyelvemen volt, a kérdés, nincs-e valami baja az epéjének. Viszont, ha most azt mondom neki, hogy nem látszik rajta a napozás, akkor ő sem fogja nekem azt mondani, hogy remek barna színem van, ennélfogva elromlik a jókedvem.

— Valóban — mondom lelkesen — remek színed van. Egészen barna.

— Ugy-e? — ragadja meg a karom örömmel. — Remek bőröm van, öregem. Egy-kettő lekapja a nap.

— Én is napoztam egész délelőtt — mondom jelentőségteljesen.

— Tudod, — folytatja a beszélgetést, — nagyon jót tesz az arcomnak a napozás. Kitágulnak a pórusok, frissebb lesz a vérkeringés és emellett a barna szín jól áll nekem.

— Így van — kontrázok. — Magam is így vagyok vele. Azért napoztam egész délelőtt.

Jól előrenyujtom neki a fejemet, hogy belelásson az arcomba és mondja már ki, milyen barna vagyok. De ez színvak!

— Amellett jobb étvágyam is van így, bronzbarnán, — mondja öntelten, pedig olyan az arca, mint a citrom.

Meg kell kerülnöm a dolgot!

— Most már barnulnak az emberek — kezdem.

— Na, hát még azért nagyon kevés lesült embert láthatsz! — mondja hányaveti fölénnyel.

— De azért vannak! — makacskodom és már majdnem belenyomom az arcom a két szeme közé.

— Persze, vannak, de azok ráérő naplopók, akik napszámra ülnek a napon! — jelenti ki.

— Akad olyan is, aki egy délelőtt alatt barnára sül — mondom célzatosan. Ha most nem mondja, hogy „jé, milyen remek színed van", akkor valóban vörösre verem a sápadt képét.

— Persze, hogy akad — néz bele az arcomba. — Például én is csak ma délelőtt napoztam néhány percet és lám, úgy húzódik máris a bőröm, hogy...

Nem folytathatja, mert valaki megáll mellettünk.

— Szerbusztok! — kiált harsányan — mit álltok itt ilyen savanyúan az árnyékban? Miért nem mentek a napra egy kicsit? Olyan sápadtak vagytok, rátok fér egy kis barnaság... Vegyetek példát rólam.

Mindketten rámeredünk. Valóban, olyan barna az arca, mint a mahagóni. Szinte lila már a barnasága.

— Rólad vegyek példát? — kacag fel vércsevijjogással Tibor. — Hiszen egészen krétafehér az arcod...

A bronzos barnaság alatt barátunk észrevehetően elsápad.

— Hogy érted ezt? Hogy... nem vagyok barna?

— Én inkább hamuszürkének nézném — jegyzem meg halkan.

Rámnéz, aztán Tiborra, valamit mormog, de hogy mit, azt a habtól nem értem tisztán, ami a szája szegletén kijölt. Eltántorog a napos oldal felé.

— Ostoba, hencegő alak! — nyujtja felém kezét Tibor. — Igazán kedves vagy, hogy beleszóltál... Hanem hallod, te is napozhatnál egy kicsit néha... Olyan fehér vagy, mint egy sápkóros.

Vajda Albert

FELEDŐS FERI két arca

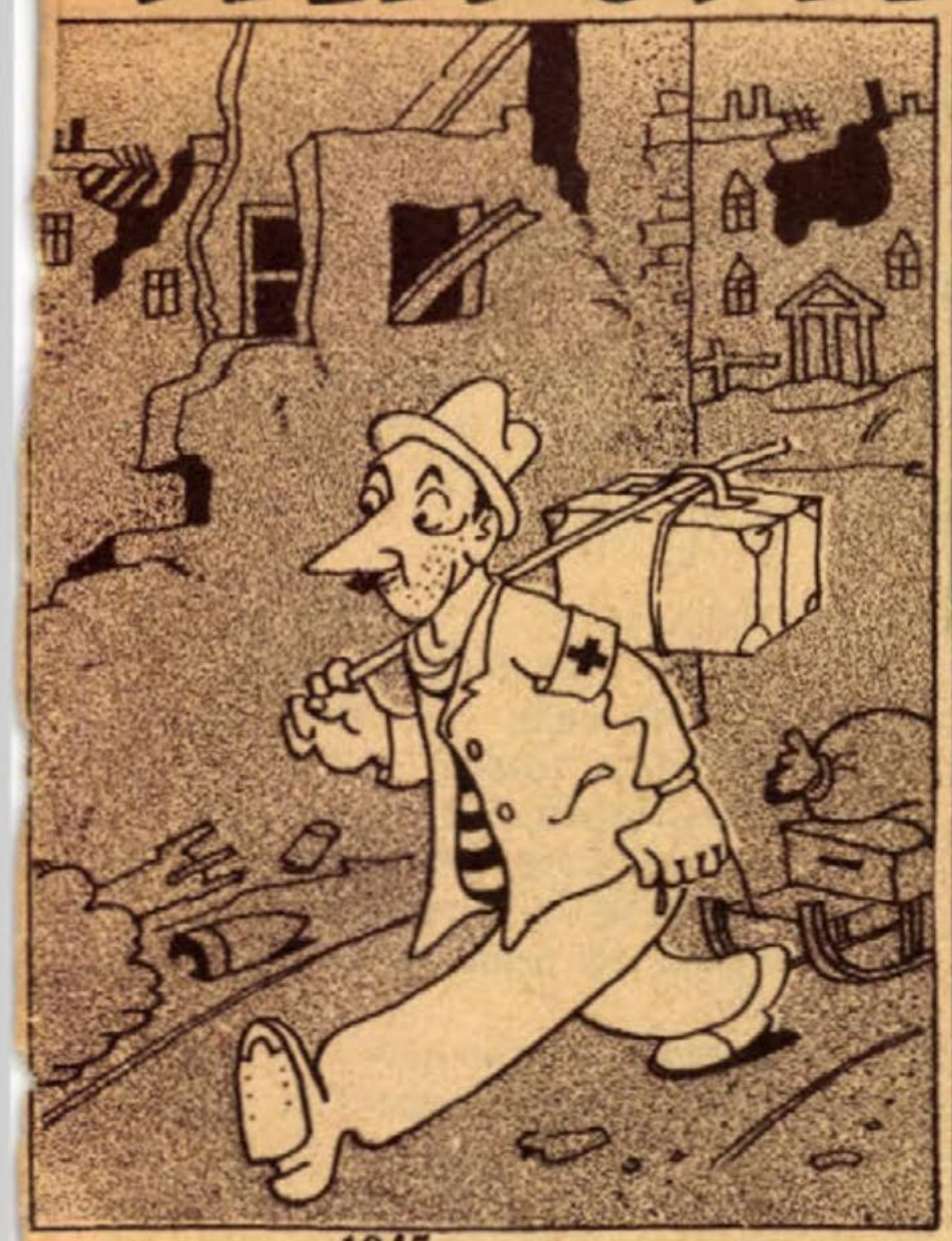

1945
— Nagyszerű! Már csak másfél
rát kell gyalogolnom és otthon vagyok.

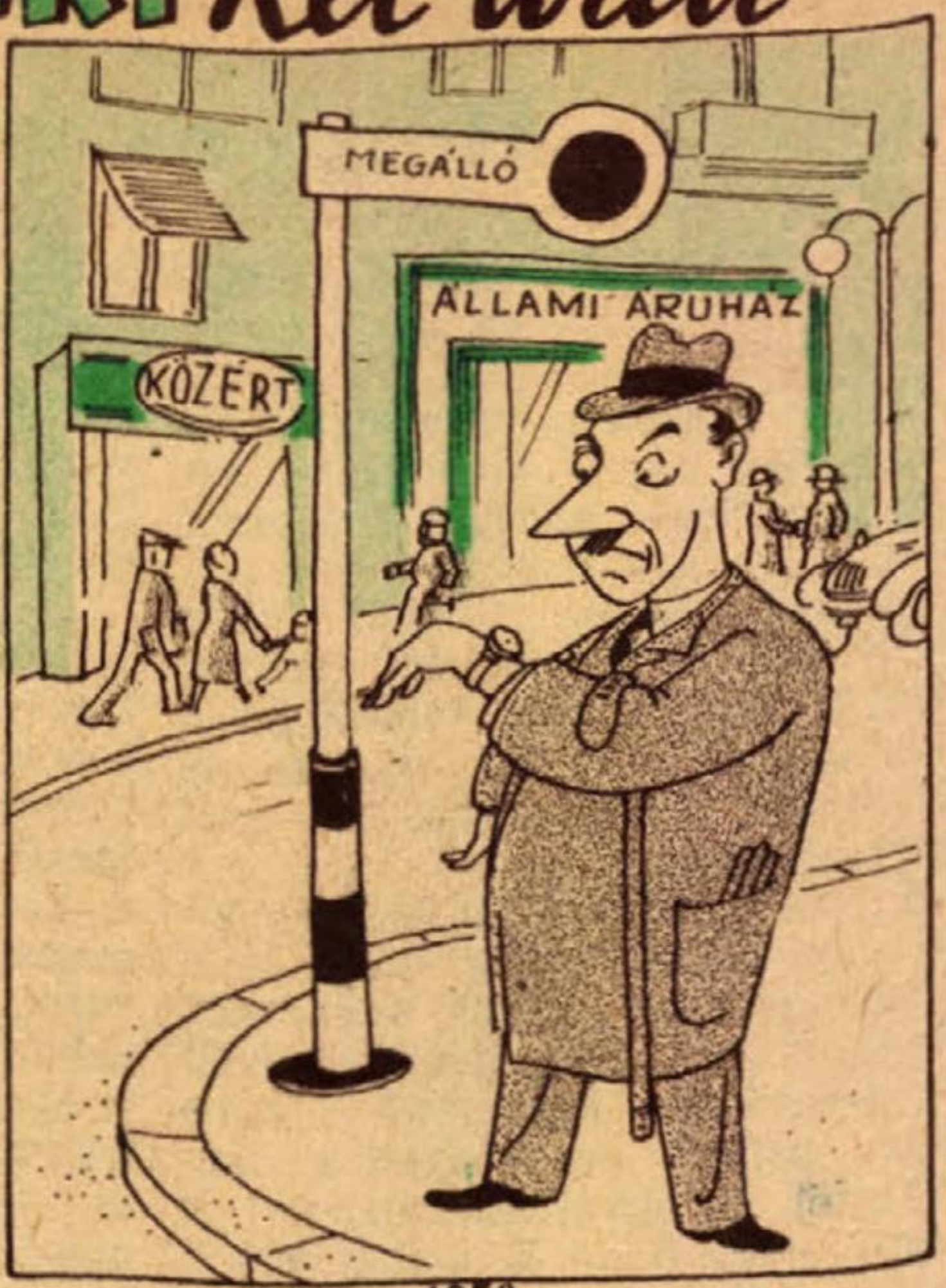

1950
— Szörnyű! Már öt perce várok és nem jön az a nyomorult autobusz!

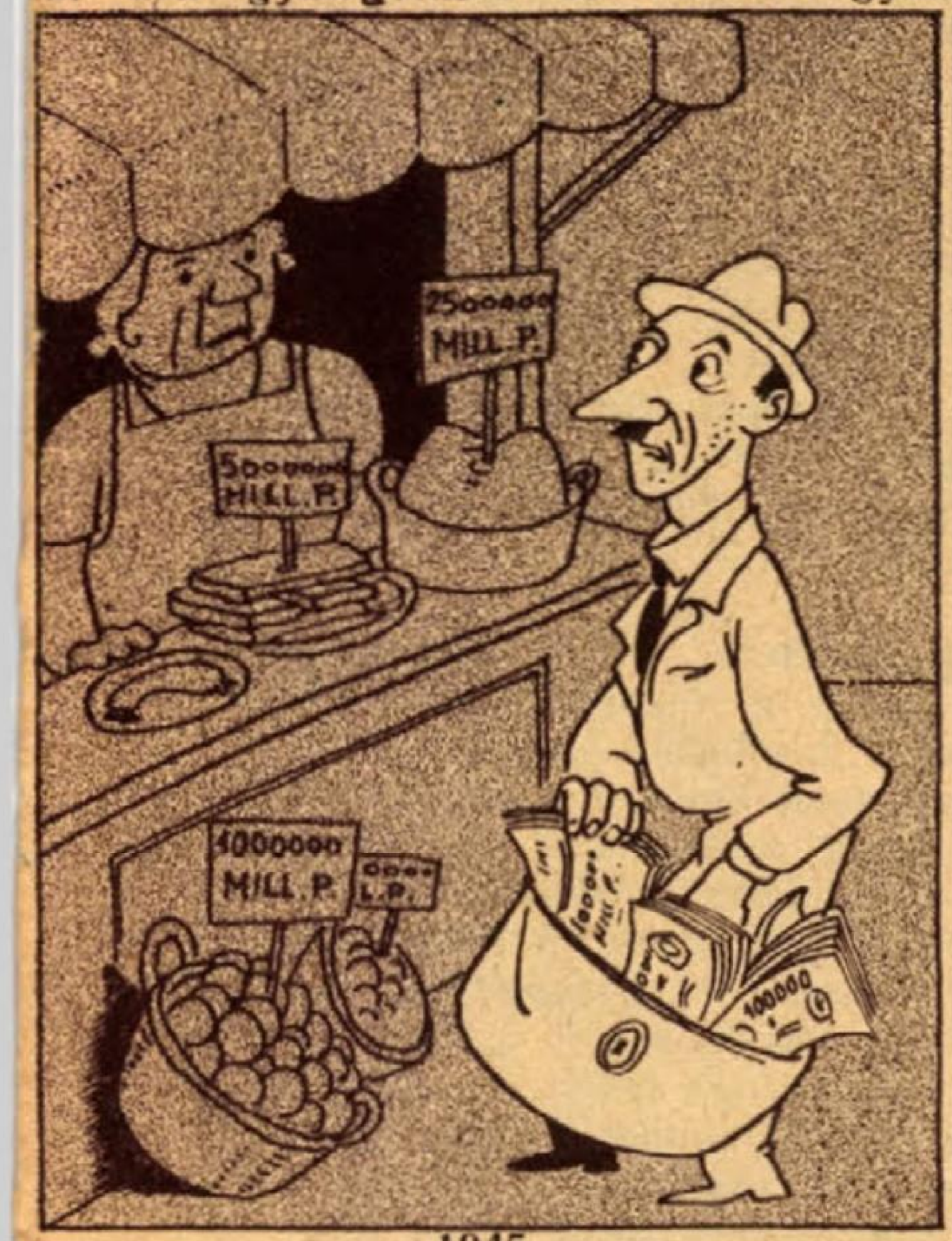

2500000 MILL. P.
5000000 MILL. P.
1000000 MILL. P.

1945
— Jaj legalább öt dekát adjon ezért a szatyor pénzért!

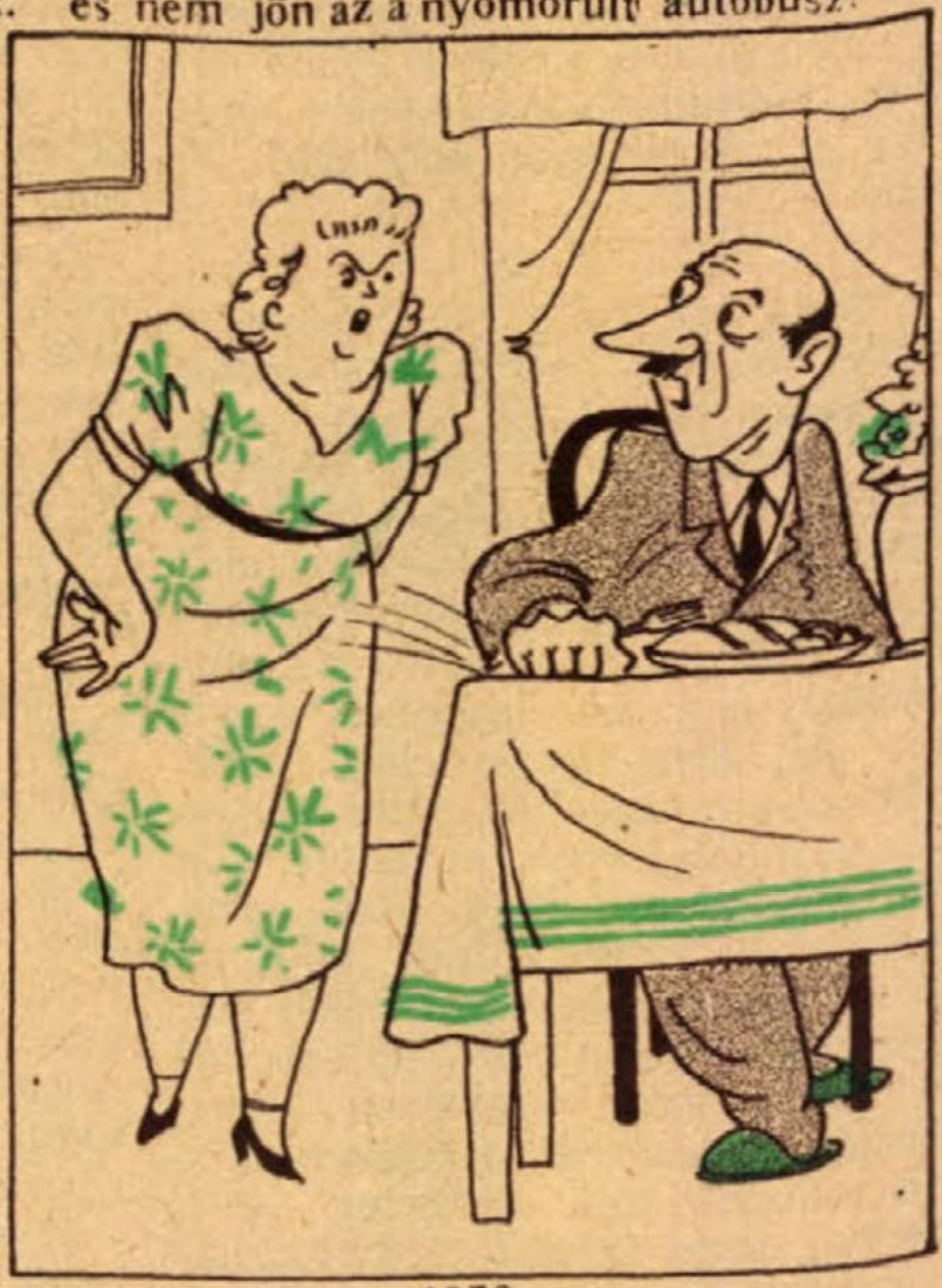

1950
— Jaj, már megint disznóhús?!

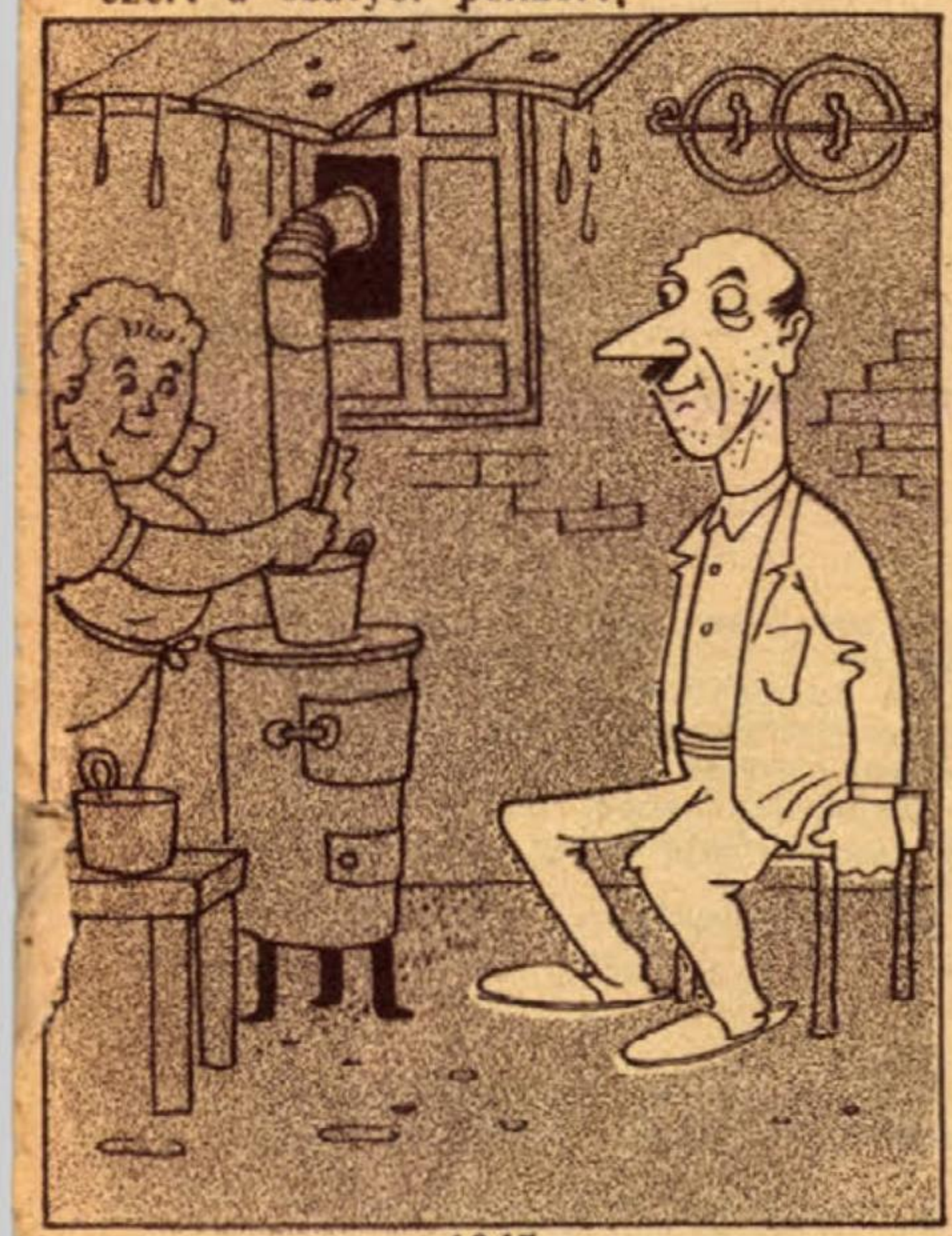

1945
— Nincs semmi baj, ha eláll az eső, nem fog beesni a szobába.

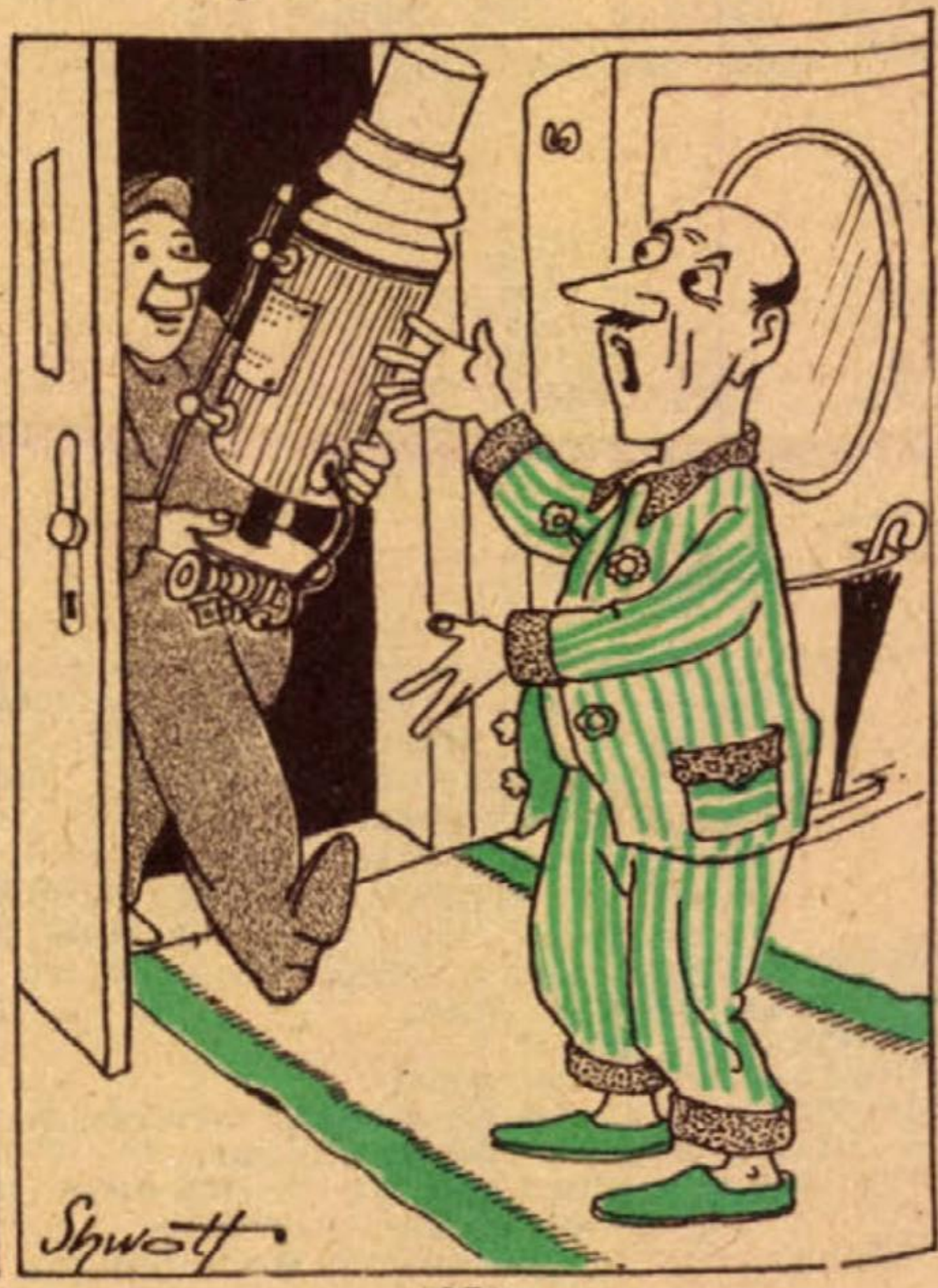

1950
— Baj van, fehér csíkos a pizsamám, az ilyen színű autogejzer nem megy hozzá.

Nem akar üres kézzel hazamenni

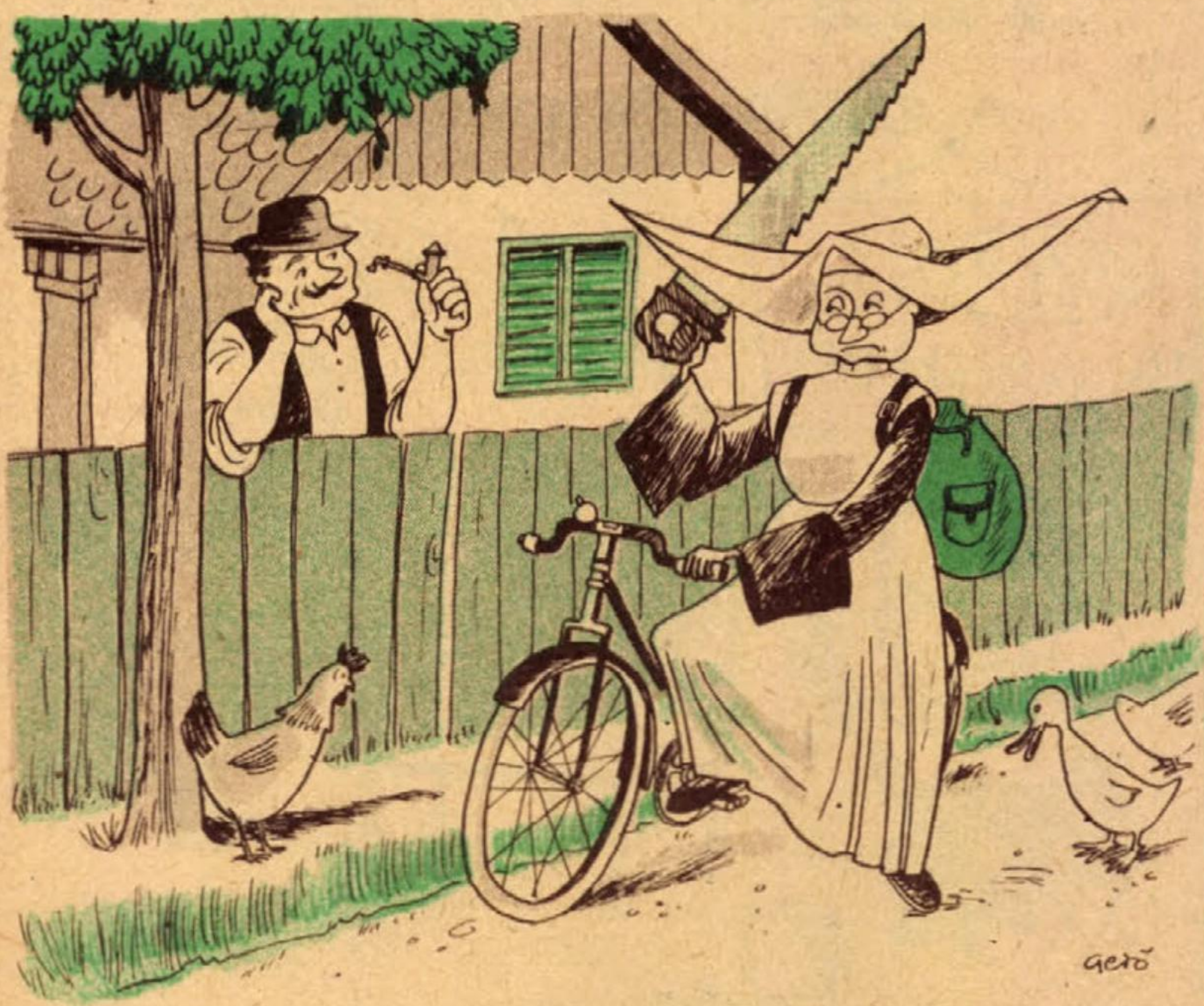

— Gazduram, hallgassa meg, mit mondott tegnap Amerika hangja.
— Nem érdekel az engem.
— Akkor hallgassa meg, mit üzen a püspök úr...
— Az se érdekel.
— Akkor legalább engedje meg, hogy kivágjam néhány gyümölcsfáját...

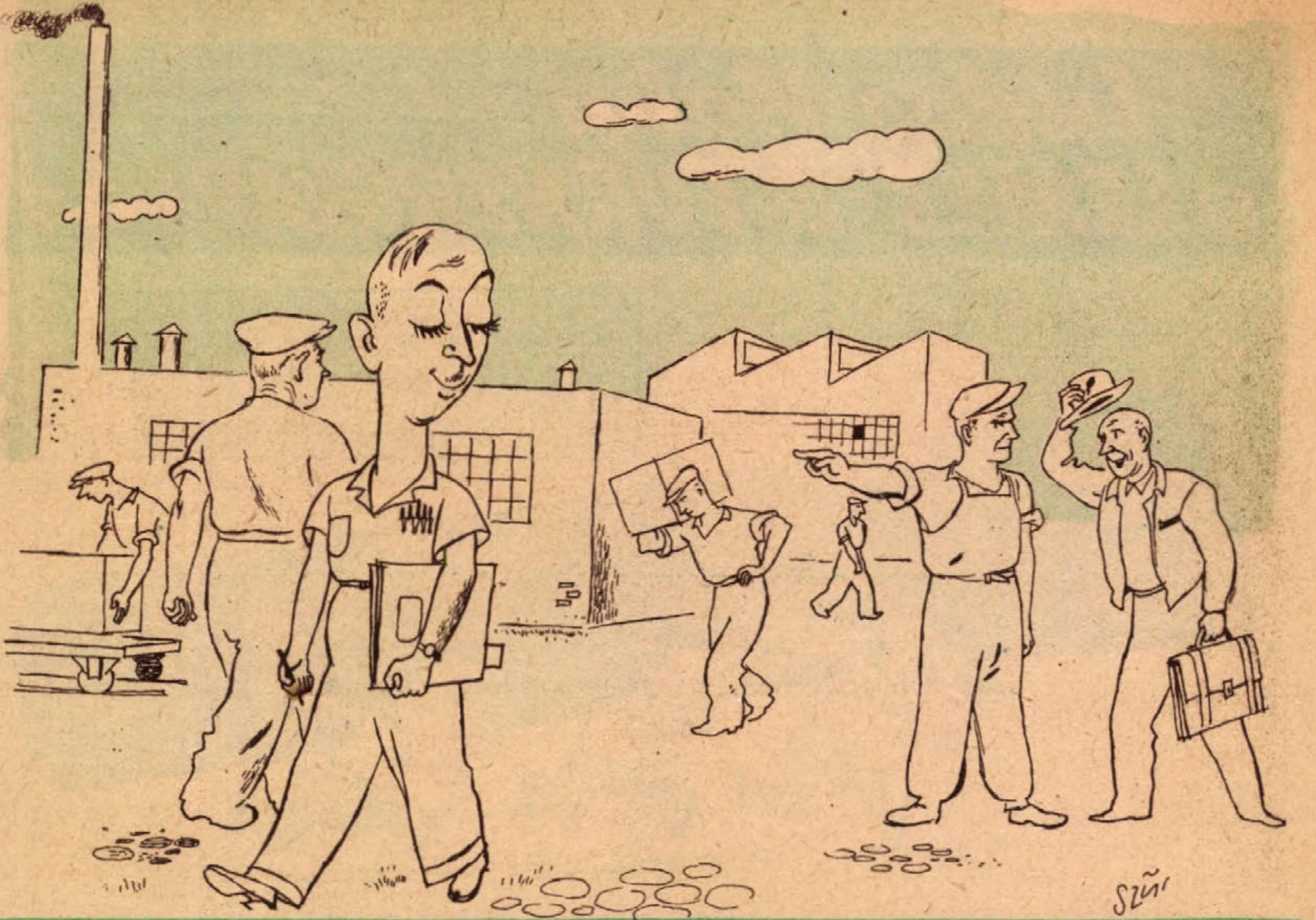

Mert „jó ember“ akar lenni

— Azt az elvtársat keresem, aki a bérelszámolást ellenőrzi.
— Ott megy, az az, aki szemethuny.

Rendfőnök úr meg a békeív

Ezt a történetet egy vidéki ismerősöm mesélte.

A dunántúli kisvárosban, ahol ismerősöm lakik, van egy nagylétszámú rendház. Amikor az ország lakossága aláírta a békeíveket, a helyi békebizottság az egyik ívet elvitte a rendházba is.

— A béke istenes dolog — így okoskodott a békebizottság elnöke. — A békét még a noviciusnak is szeretnie kell, hát mennyire szeretnie kell egy rendfőnöknek! Gyerünk csak!

El is mentek az ívvel a rendházba.

Illetve pontosabban a rendház elé.

Mert a kapusfráter azt mondta:

— Nem lehet bemenni semmilyen ívvel a rendfőnökünkhöz, most clausurában van.

— Jó, jó — mondta a békebizottság elnöke. — Mondja csak meg neki, hogy m i vagyunk itt, a békeívvel! Biztos fogadni fog bennünket!

A kapusfráter vállat vont, aztán felment. Kisvártatva visszajött fejcsóválva.

— A rendfőnök úr azt izeni, hogy nem fogadhatja magukat — közölte.

— Miért? — kérdezte a békebizottság elnöke.

A kapusfráter szétnézett, aztán halkan mondta:

— Én megmondhatom maguknak. Azért, mert ő nem akarja aláírni a békeívet.

— Hát akkor — mondta a békebizottság elnöke — bemegyünk a rend tagjaihoz.

— A rendfőnök úr azt izeni, hogy azok se fogadhatják magukat.

— Miért? — kérdezte a békebizottság elnöke.

— Azt is megsúghatom — hajolt közelebb a kapusfráter. — Azért, mert ők alá akarják írni a békeívet...

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat,
Felelős kiadó: **GOLÁCS ERNŐ**
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV. offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Sztálin elvtárs cikke a Pravdában

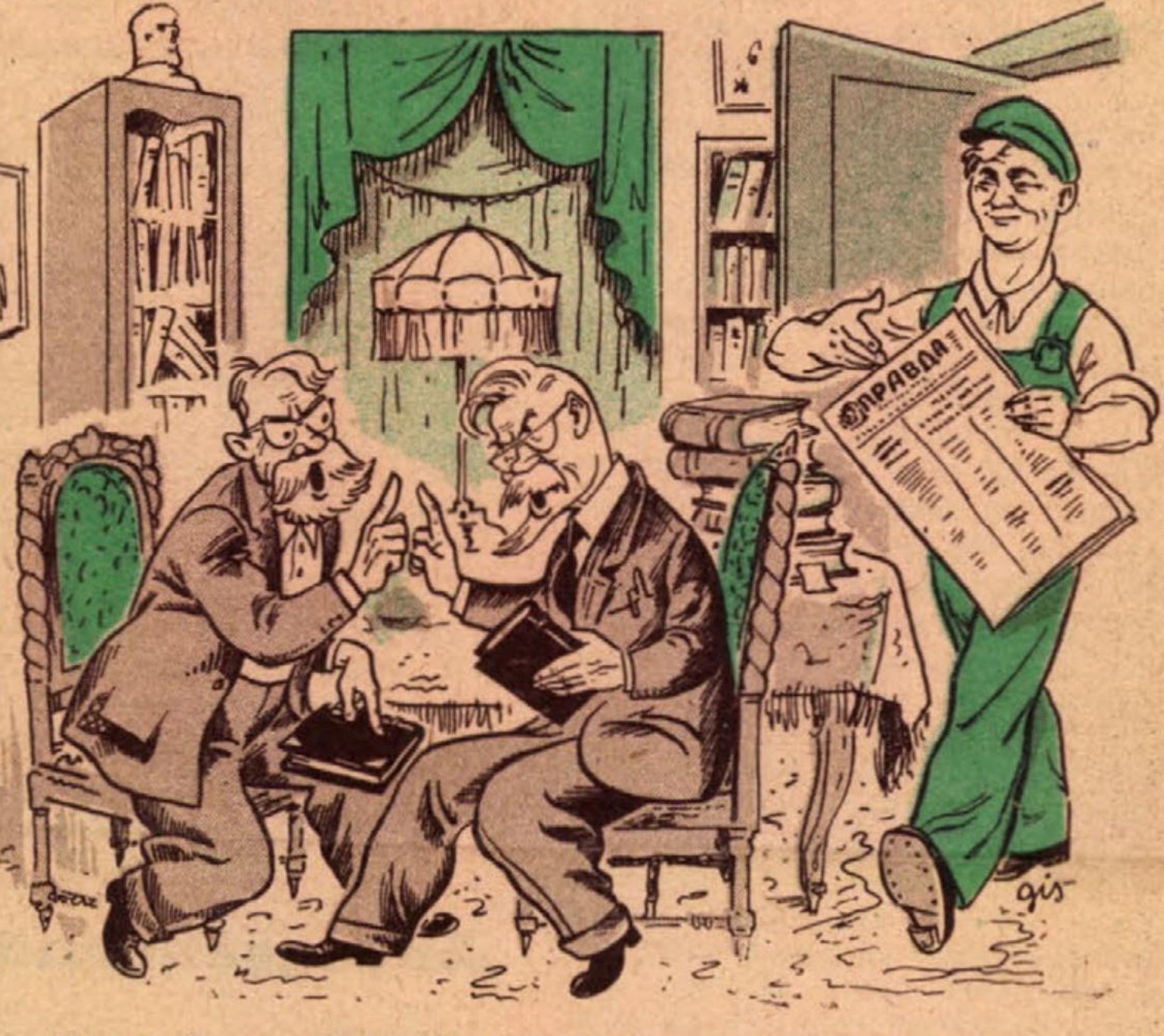

— Ne vitatkozzanak tovább nyelvész barátaim! Kiderült, hogy kettőjük közül Sztálin elvtársnak van igaza!

A legújabb amerikai csodafegyverek: A2, P2

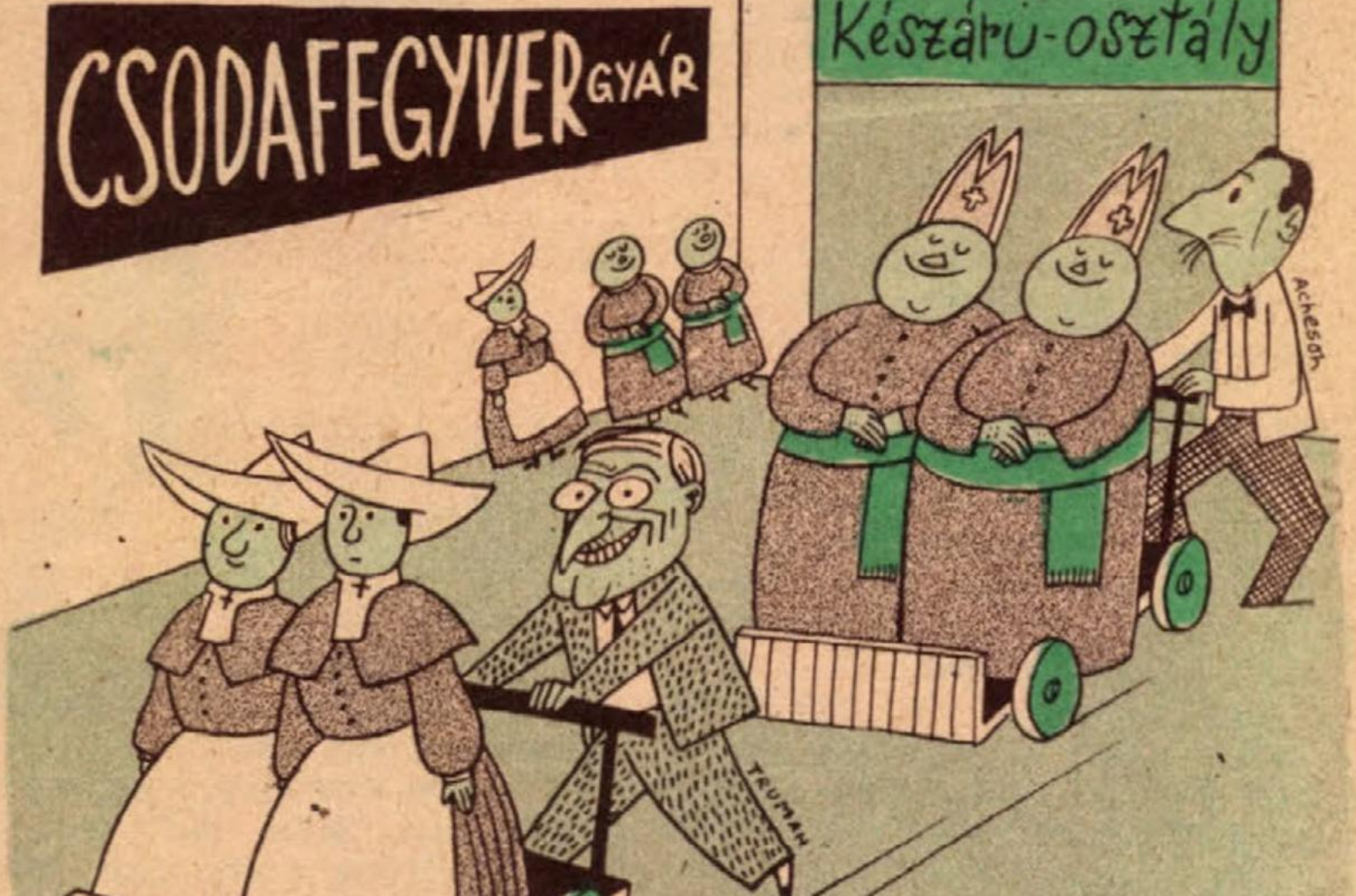

Magyarázat: A2 = két apáca, P2 = két püspök.

Gengszterek, ha találkoznak

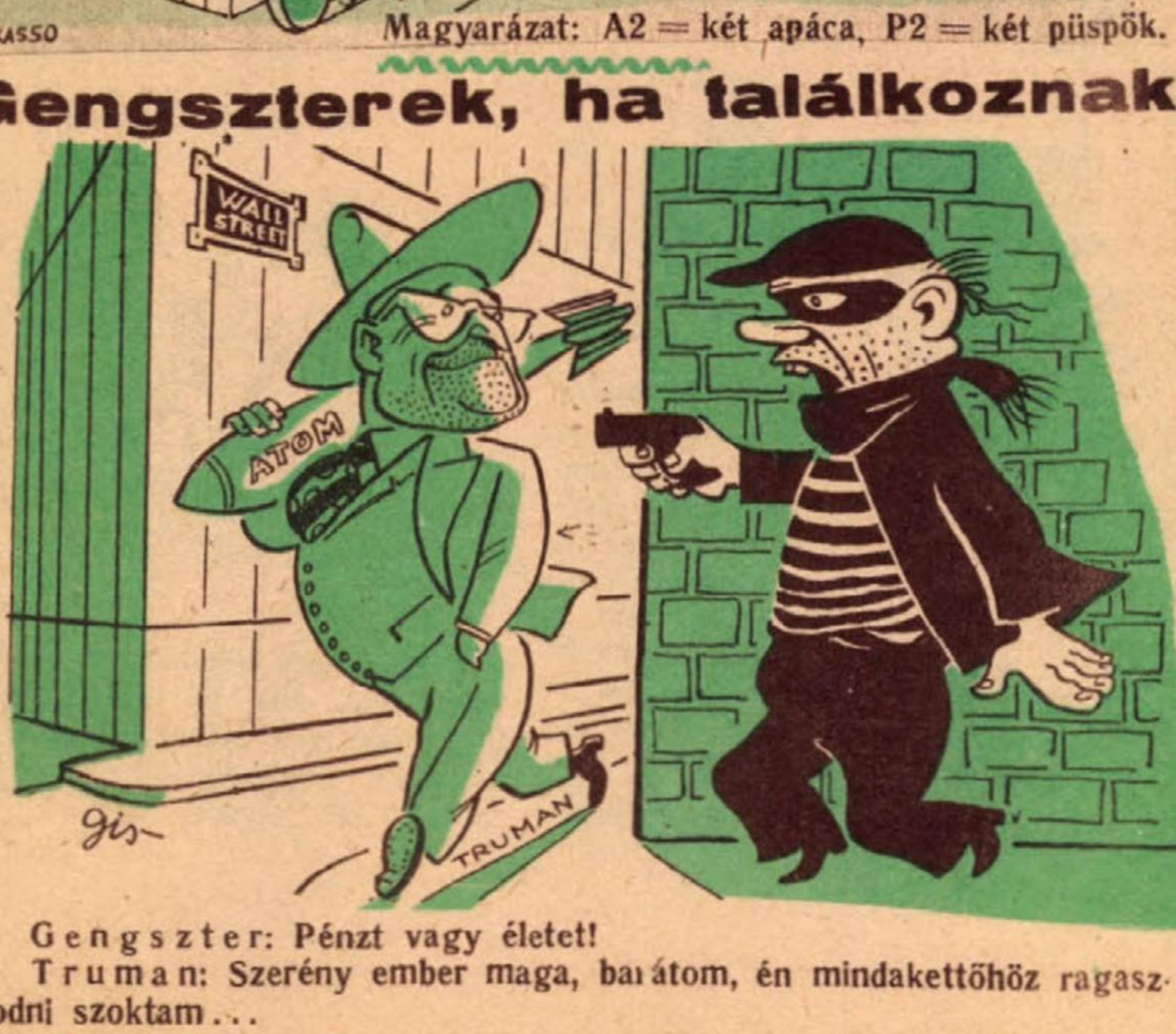

Gengszter: Pénzt vagy életet!
Truman: Szerény ember maga, barátom, én mindakettőhöz ragaszkodni szoktam...

Ludas Matyi a LEMEZ- és FURNÉRGYÁR-ban

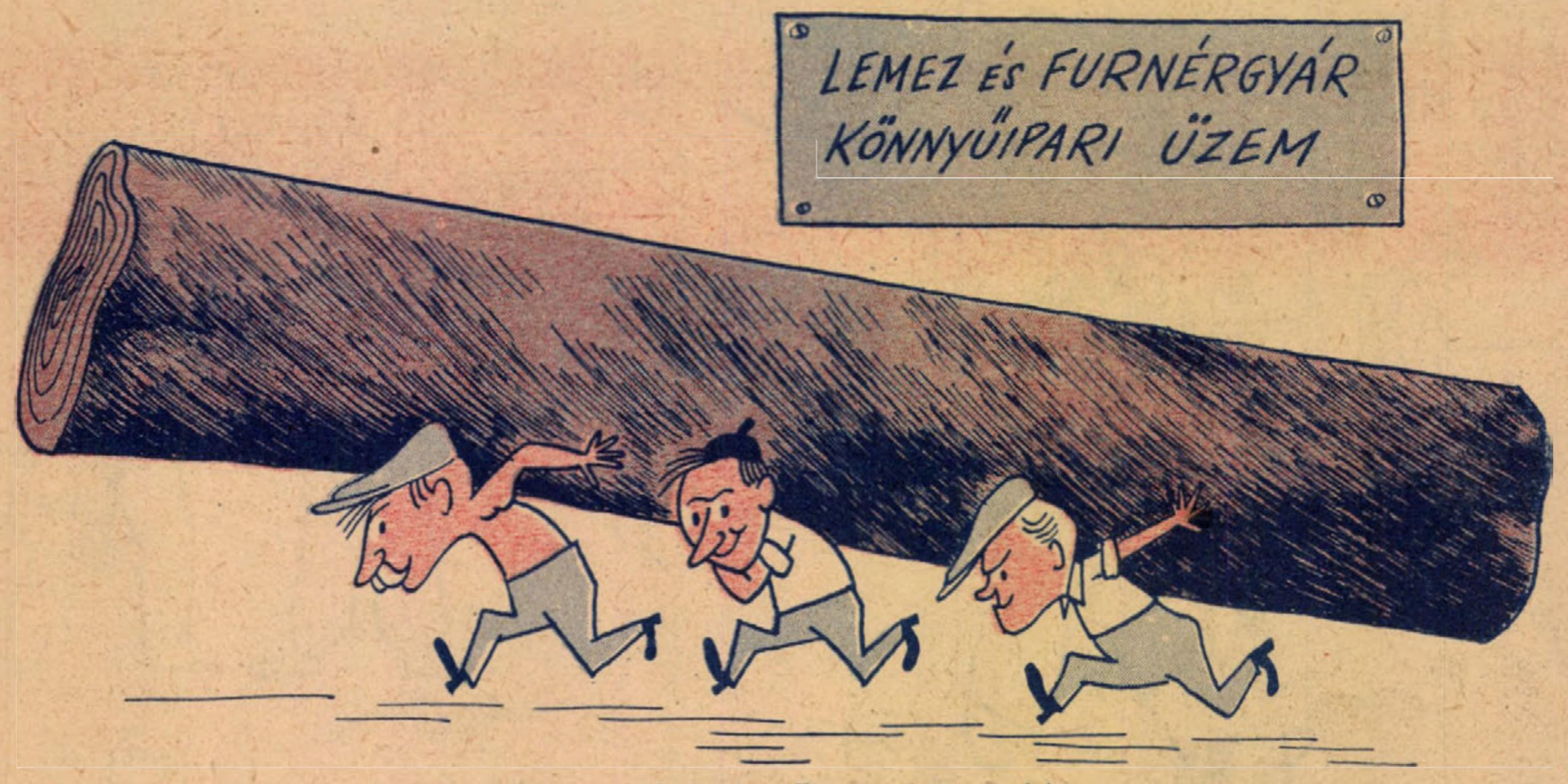

És ezt nevezik könnyűipari üzemnek!

Hézagos riport

a tikkadt rönkről, a marshallizált Montecuccoliról és egy nehéz könnyűiparról.

Láttam a széket, vagy legalábbis annak egy fontos alkatrészét, azt a bizonyos lapot, amelyen ülni szoktunk, még hozzá eredeti halmazállapotban láttam. Ekkor még RÖNK-nek hívták s én egészen közelről néztem, hisz valósággal a rönk szélén álltam ott a Furnér- és Lemezgyár telepén, ahol sokezred magával tárolták.

A rönk kinézését illetően rendkívül hasonlatos volt a Toldi című verses eposzban szereplő kopár szik sarjához, nem azért, mintha tikkadt szöcskenyájak legelésztek volna rajta, hanem mert égett a napmelegtől. Ez egyáltalán nem tett jót nekije, mert (mint a minket kalauzoló elvtársak megmagyarázták) egy ilyen szomorú bükkfarönk, mely megrepedezett, nehezen képezhető át lemezzé. Pedig e lemez később többedmagával egymásra préselve azt a bizonyos széklapot jelenti.

*

Érthető hát, ha e rönk nedvesen tartása jelenleg komoly problémája a gyárnak. Kínálkozik is egy nagyszerű megoldás: a telep lábjában elterülő holt Duna-ággal kéne elárasztani a tikkadt fatörzseket, akik ily módon vígan strandolnának egész nyáron át s utána frissen, vidáman hajtanák derekukat a fűrész alá. Erre kérget lehet venni.

Mindehhez azonban, mint annakidején Montecuccoli mondotta, három dolog kéne: pénz, pénz, pénz. (Zárójelben jegyzem meg, hogy az említett osztrák hadvezér e hármasszabályt a háborúval kapcsolatban állapította meg. Szavainak igazolásaképen aztán az osztrákok minden háborújukhoz rengeteg pénzt szedtek össze és valamennyit simán elveszítették. Jelenleg az angolszászok ugyanilyen célzattal harácsolják össze a világ minden aranyát, azóta azonban kiderült, hogy egy új háborúhoz már nemcsak pénz, hanem balekok is kellenek. Ezért szomorú Truman, úgyis, mint marshallizált Montecuccoli.)

*

Szóval pénz kéne mind a fa vizezéséhez, mind az emelődarúhoz, amely ha elszáll dél felé, jelentékenyen megkönnyíti a rönkök szállítását. Néhány újtípusú fűrészgép is jól jönne, mindehhez azonban nehéziparunkat kell előbb egyenesbe hozni, amely aztán az említett gépeket létrehozza.

Apropos, nehézipar. A furnér- és lemezgyártás a könnyűipar kebelébe tartozik, de azért őszintén meg kell mondanom, hogy láttam már ennél könnyebb ipart is. Csak az úgynevezett kérgezést említem meg, amellyel magam is megpróbálkoztam. A fának egy arcizma sem rezdült meg, mikor a kezembenyomott késsel nekiestem, az illetékes szaktárs viszont úgy hámozta, mint más az almát, vagy egyéb könnyűipari termékeket. Közben játékosan meg-megpörgette a többmázsás fahasábot, amiért — őszintén bevallom — némikép irigyeltem, mert én bizony már egy ilyen közepes írást se tudok félkézzel kinyomni magamból.

*

Végigkísértem a fa kalandos útját, amíg a rönkből lemez lett. Láttam a hosztolást (szedő elvtárs, vigyázat nem kosztolás, ahhoz később volt szerencsénk az üzem olcsó és kitűnően működő konyháján), gőzölgést, a már említett kérgezést, hántolást, ragasztást, az egész művelet-sorozatot. Láttam az üzem dolgozóinak nehéz és lelkesedéssel végzett munkáját. Megtanultam becsülni őket, akik megállják a sarat s azóta megbecsülöm az általuk készített széklapot is, amelyet megülök.

Darvas Szilárd.

Fűrészporból bútor, tapéta, koporsó

Még egyszer sem haltam meg, de nincs kizárva, hogy inkább utóbb, mint előbb megtörténik, mely esetben a Közért egy kiváló szalámifogyasztót veszít el.

Azonban direkt öröm lépett a szívembe, mikor a gyárban megtudtam, hogy Aba elvtárs fűrészporból nagyszerű préselt faanyagot kísérletezett ki, amiből többek között remek koporsót is lehet készíteni. Addig is azonban, míg százötven év mulva meghalok, fűrészporból készült egyéb gyártmányok állhatnak rendelkezésemre és bárki számára, aki szerelmes lesz a takaros fűrészpor-alkotásokba. Ugyanis ez a hajdan csak égetnivaló fűrészpor olyan anyagokkal van megházasítva, hogy mindenféle bútorféleség készítésére alkalmas és nemcsak arra, hogy Zsikutics Ivor tyúkszemvágó vagy végső esetben én nyugodjak benne békében.

Bizony láttam egy kredencet, amely elejétől végig merő fűrészporból készült, csak a tolózárban s a politurban nem találtam egy szem fűrészport sem. Kifogásoltam is a stílusrontást, mondván, hogy Aba elvtársnak semmibe sem kerülne a fűrészporból tolózárat csinálni. Megjegyzem, a fűrészporanyagok törhetetlenek, ellenben remekül lehet szögelni őket, állítólag több fakír rendelt belőle nagyobb mennyiséget, mert faszögekkel teleszórva a fűrészporos lap kellemesebb kínokat ad a vasszöges vacaknál.

Készül még fűrészporlapokból gyönyörű tapétaanyag, amely fényes és tükörsíma, úgyhogy a legyek boka- és nyaktörést szenvednek, ha rá próbálnak szállni.

Készül a fűrészpor-anyagból még sok minden, bennem azonban még felmerült egy kérdés: mi lesz, ha több lesz a rendelés, mint a fűrészpor, ami valójában a faanyagok mellékterméke csupán.

Egy rosszmájú és reakciósnak számító egyén megítélése szerint szét kell fűrészelni minden anyagot előbb fűrészporrá és utána csinálni belőle azt, amit akarunk. Ezt gondolkozás nélkül hülyeségnek lehet elkönyvelni, a helyes álláspont az, hogy annyi fűrészpor kerül feldolgozásra, amennyi akad és a jövőben is főleg valódi deszkából készülnek a bútorféleségek.

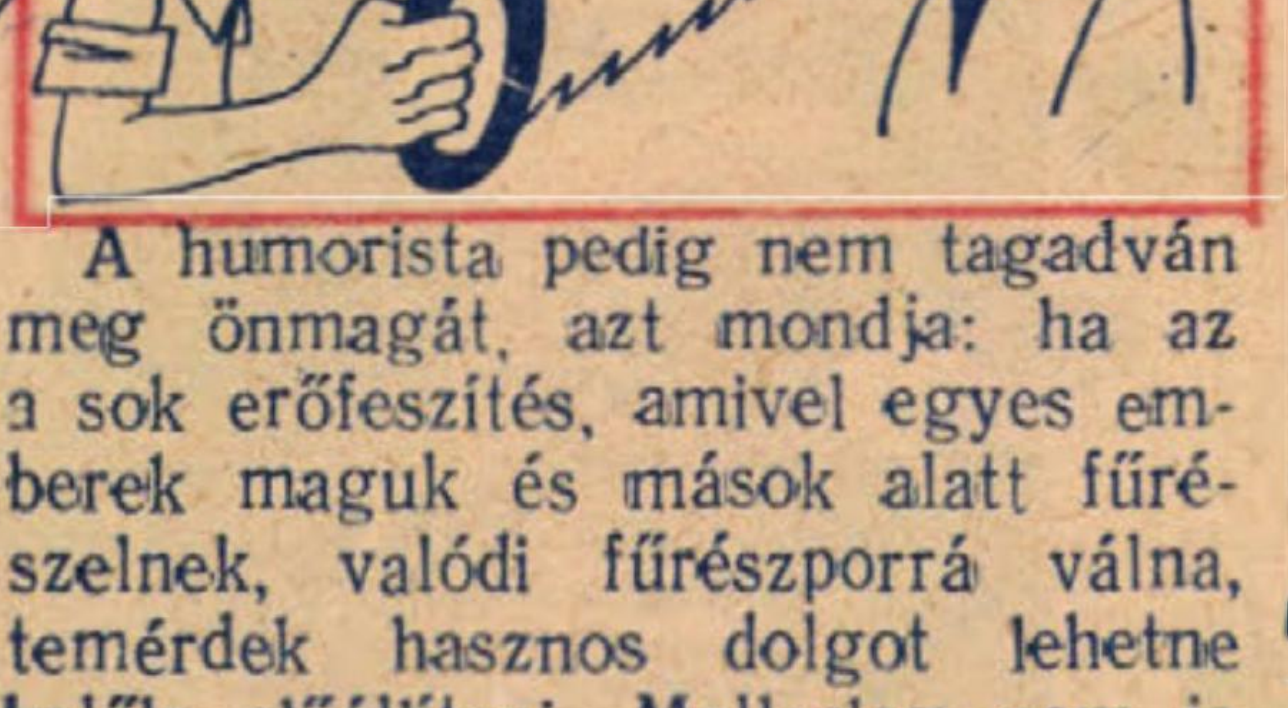

A humorista pedig nem tagadván meg önmagát, azt mondja: ha az a sok erőfeszítés, amivel egyes emberek maguk és mások alatt fűrészelnek, valódi fűrészporrá válna, temérdek hasznos dolgot lehetne belőle előállítani. Mellesleg nem is rossz ötlet, így legalább valami haszna lenne a társadalomnak a fúrni, fűrészelni szeretők álnok és alattomos tevékenységéből!

Nagy S. József

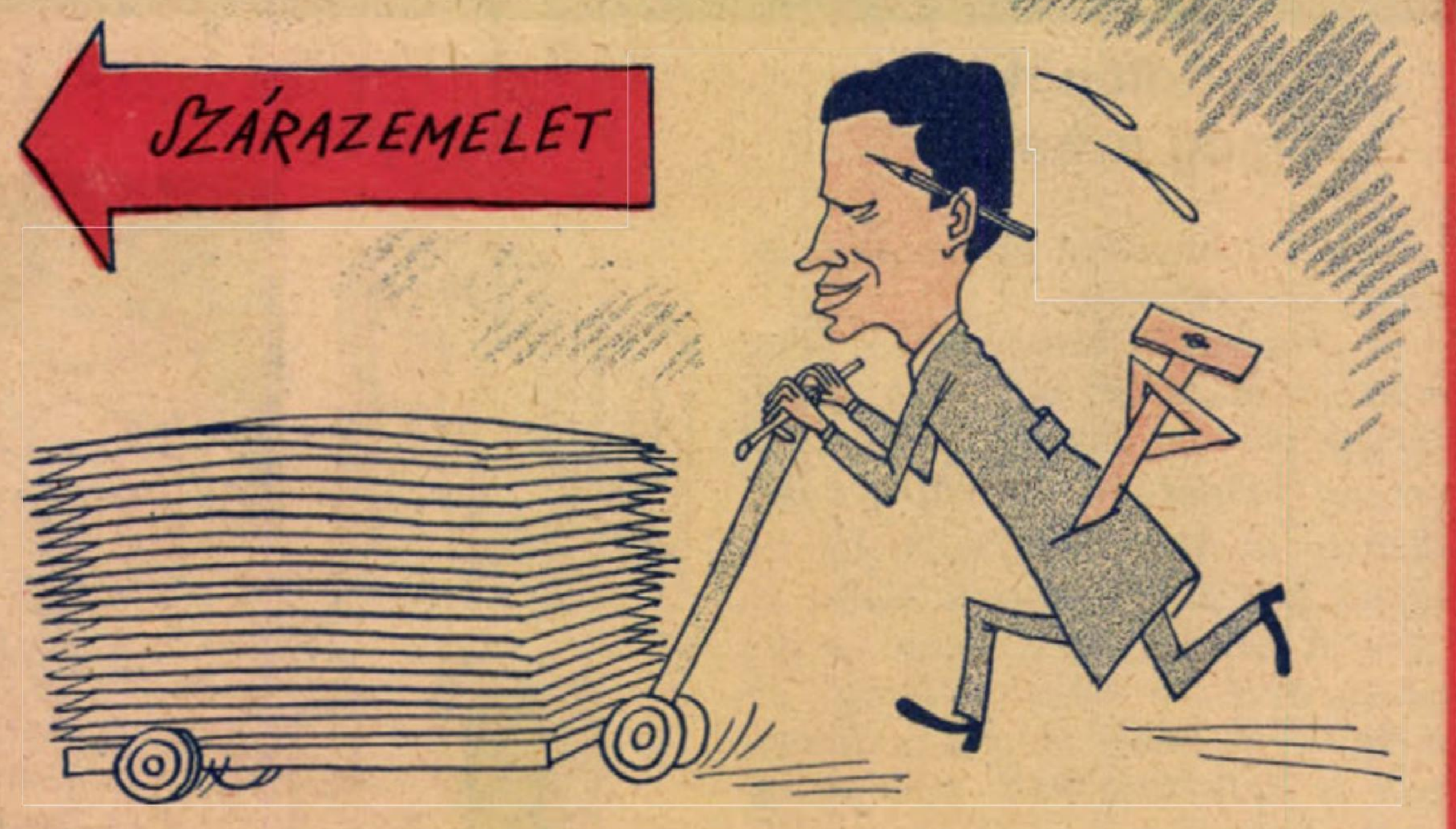

Az úgynevezett szárazemeleten dolgozik Kerényi elvtárs, ahol a már kiszárított falemezeket munkálják meg.

Kerényi művezető elvtárs a rossz nyelvek szerint kitűnő segítséget jelentett a kocsitolóknak, de az irányítás munkáját némileg elhanyagolta.

Újabb vélemények szerint azonban a fenti hiba már nagy mértékben kiküszöbölődött s a művezetésben is legalább olyan jó munkát végez, mint azelőtt a kocsitolásban.

Anyagsétáltatás

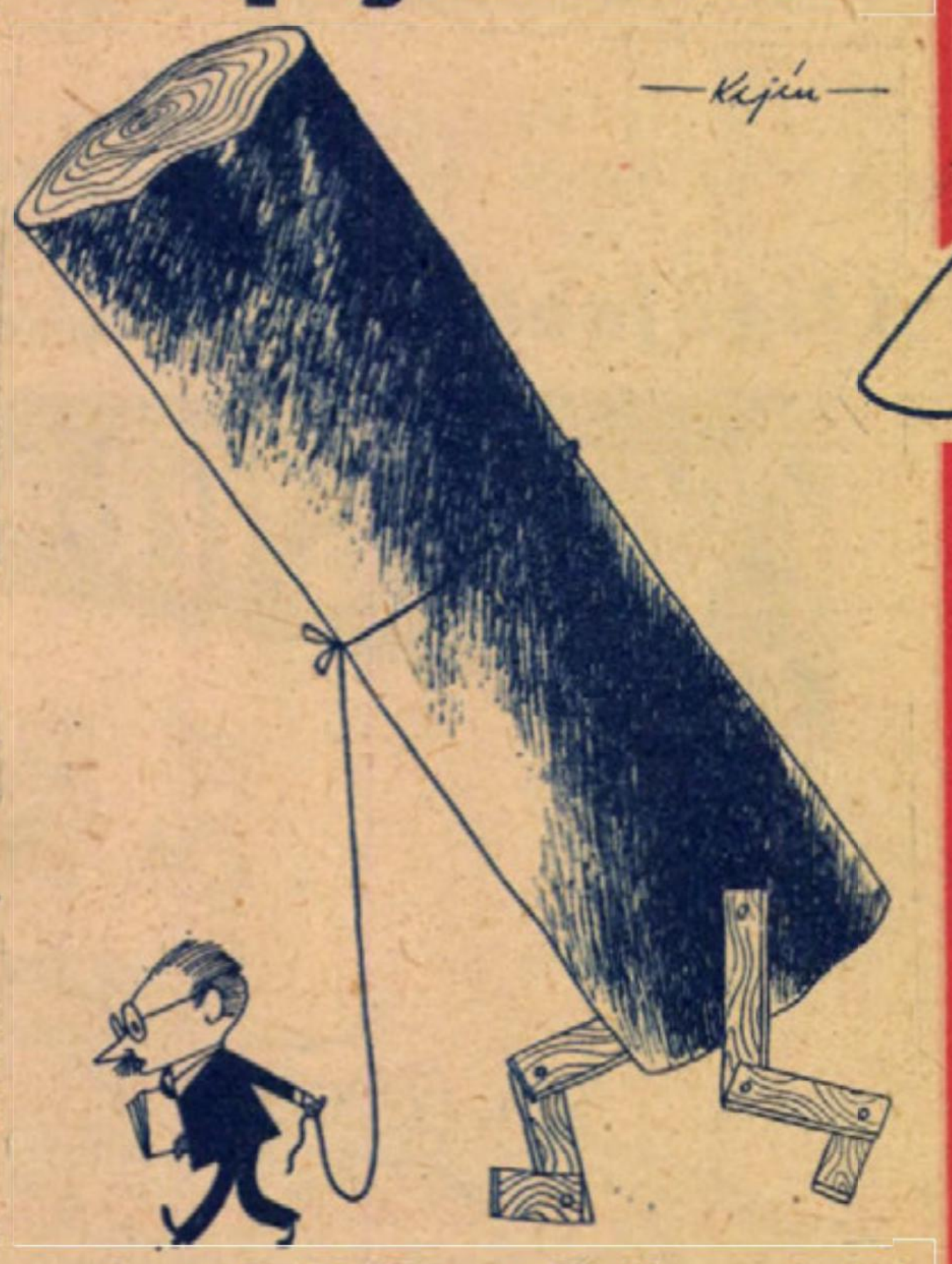

A gyár óriási területén a hatalmas, feldolgozásra váró rönköktől szinte lépni sem lehet.

És sajnos, nem elég, hogy a gépi berendezések kissé hiányosak, a helyi bürokrácia miatt, hibás intézkedések miatt az anyag néha nagy kerülőket tesz meg, míg eljut a feldolgozás helyéhez és ezt a kiküszöbölendő kerülőutat nevezik anyagsétáltatásnak.

Kevés az evőeszköz a konyhán

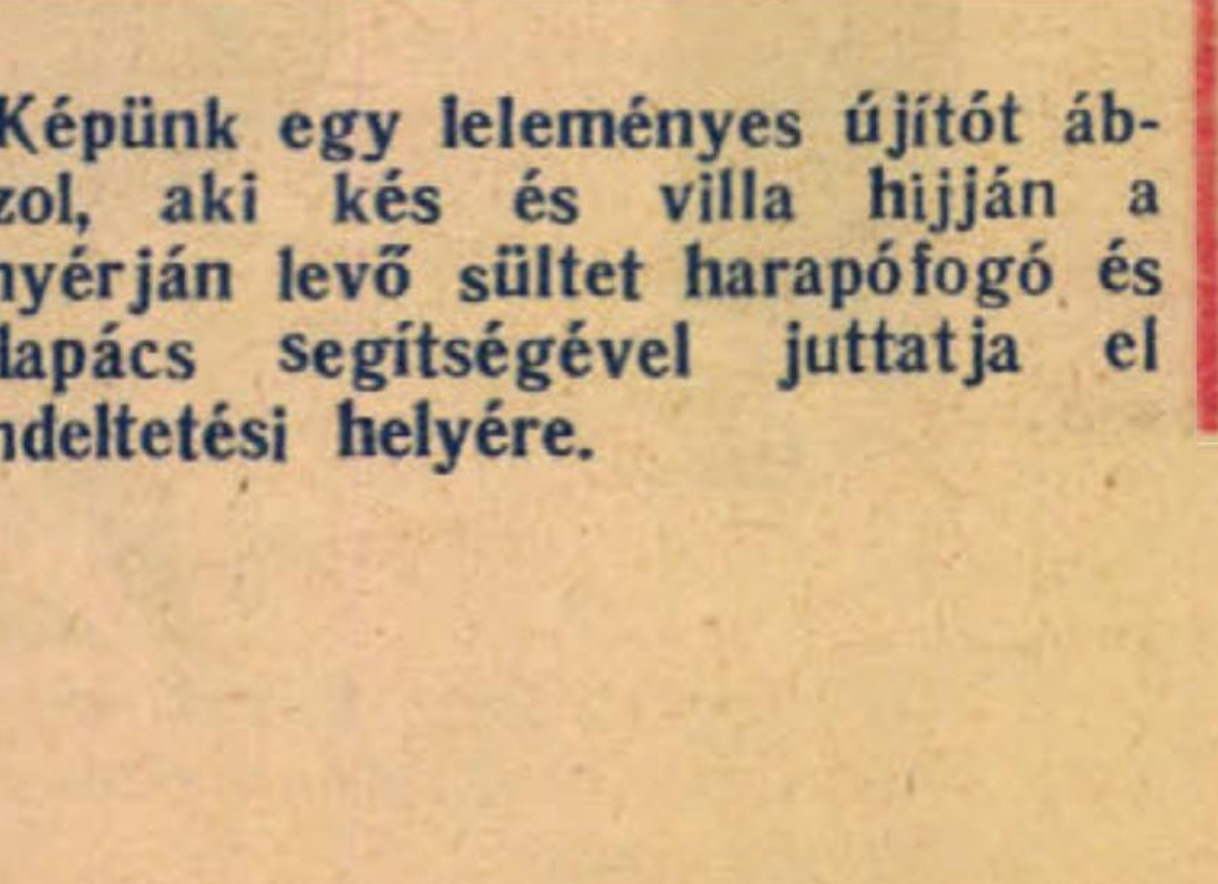

Képünk egy leleményes újítót ábrázol, aki kés és villa hijján a tányérján levő sültet harapófogó és kalapács segítségével juttatja el rendeltetési helyére.

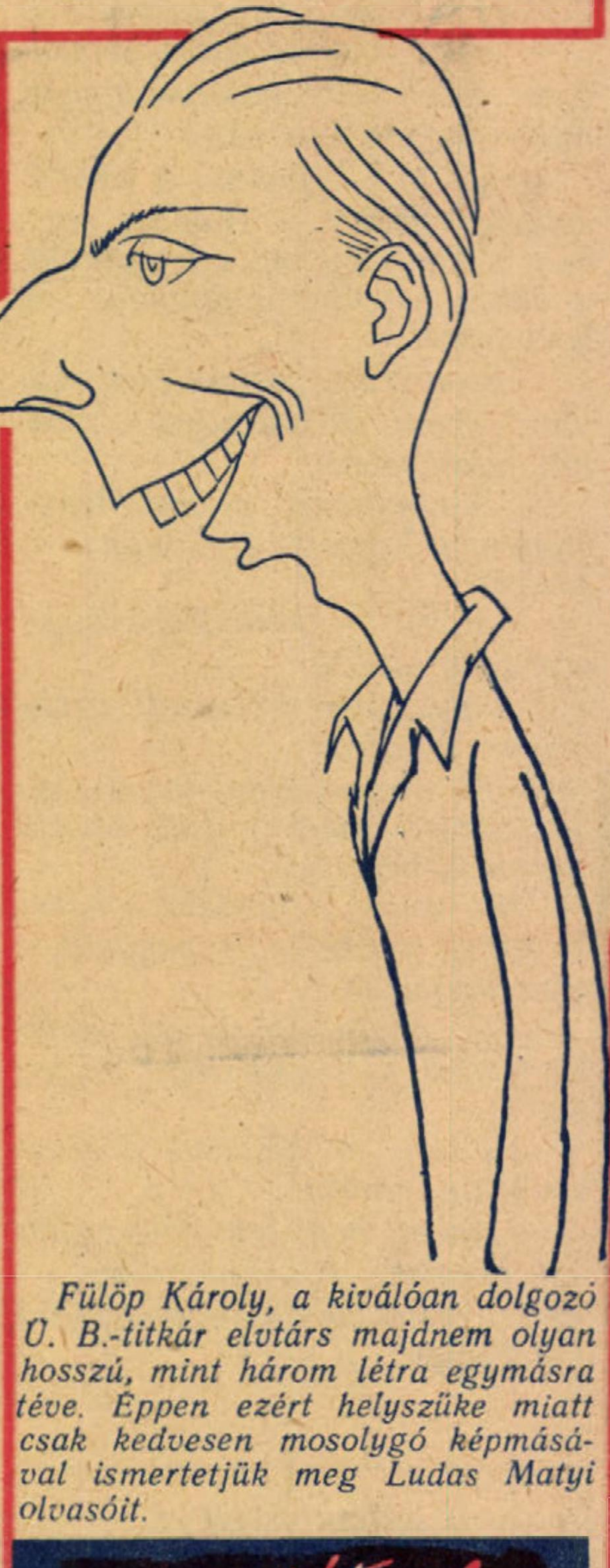

Fülöp Károly, a kiválóan dolgozó Ü. B.-titkár elvtárs majdnem olyan hosszú, mint három létra egymásra téve. Éppen ezért helyszűke miatt csak kedvesen mosolygó képmásával ismertetjük meg Ludas Matyi olvasóit.

Jövő héten:
Ludas Matyi
a
Férfiruhaipari
NV-ben

Aláírni vagy nem aláírni?

FŐOSZTÁLYVEZETŐ: Aláírni vagy nem aláírni ezt a sok aktát, — ez itt a kérdés, mely zavarja főosztályvezetői nyugalmam. Ha aláírom, jön a felelősség, ha nem írom alá, jön a szemrehányás. Óh, felelősség, csak azt tudnám feledni! Meg a fizetésemet, mely ha nem volna főosztályvezetői, elmennék gyepmesternek szülőfalumba. Óh, töltőtoll, óh aláírás, szörnyű átkai életemnek! Jövel tizenkét aszpirin, mit minden tusakodás előtt beveszek fejfájásom csillapítani. (Kopognak.) Hah, megint aktákat hoznak!

TISZTVISELŐ: Ezeket a fontos leveleket írd alá, kérlekszépen.

FŐOSZTÁLYVEZETŐ: Nem.

TISZTVISELŐ: Miért?

FŐOSZTÁLYVEZETŐ: Csak.

TISZTVISELŐ: Csak? Az más. Ez nyomós ok bizony.

FŐOSZTÁLYVEZETŐ: Bizony, bizony, ma csak töprengek az aláírások felett.

TISZTVISELŐ: Nincs igazad, de tíz deka promenclicukrot kapsz, ha aláírsz a mai napon ebédidőig.

FŐOSZTÁLYVEZETŐ: Nem én! De kapsz egy jó hosszú medvecukrot, ha aláírod helyettem.

TISZTVISELŐ: Nem kell a medvecukor, de ha öt perc alatt alá nem írod a leveleket, nyakadra küldöm a vállalatvezetőt...

FŐOSZTÁLYVEZETŐ: Legalább a felelősséget vállald!

TISZTVISELŐ: (nem szól, csak mutogat.)

FŐOSZTÁLYVEZETŐ: Nem? Hát akkor vedd tudomásul, hogy aláírom. De nem ma, hanem holnap, értsd meg, én csak holnap tudok aláírni, legszebb nap a holnap, meg a holnapután, meg az azután, utálom a mai napot. Csak a holnapot szeretem, amikoris aláírom, esetleg aláírom, esetleg vállalom a felelősséget, de csak holnap vagy holnapután, holnap... holnap... holnap ... (Felkacag és saját tollába dől.)

A GYÁR FŐHORGÁSZA

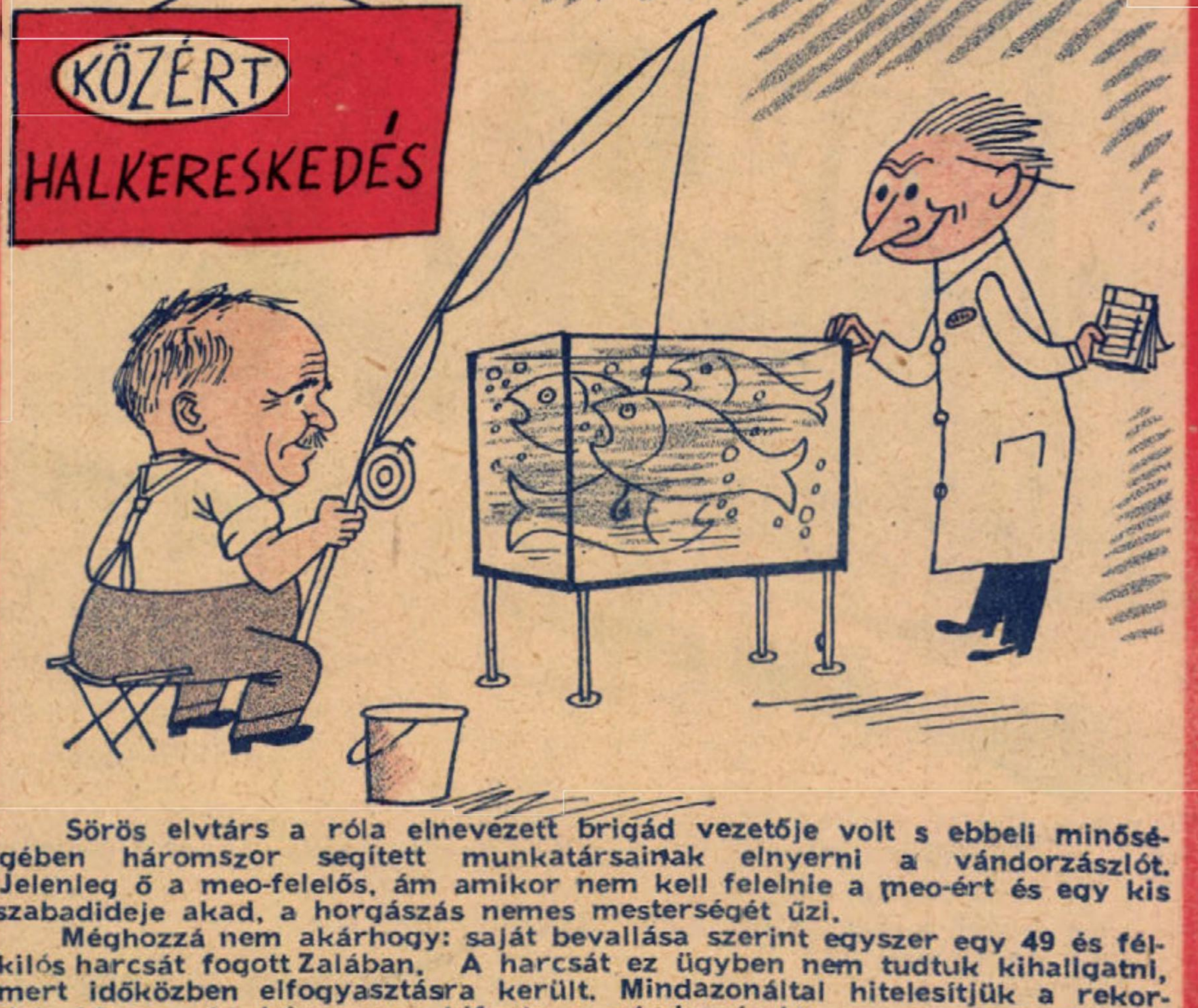

Sörös elvtárs a róla elnevezett brigád vezetője volt s ebbeli minőségében háromszor segített munkatársainak elnyerni a vándorzászlót. Jelenleg ő a meo-felelős, ám amikor nem kell felelnie a meo-ért és egy kis szabadideje akad, a horgászás nemes mesterségét űzi.

Méghozzá nem akárhogy: saját bevallása szerint egyszer egy 49 és félkilós harcsát fogott Zalában. A harcsát ez ügyben nem tudtuk kihallgatni, mert időközben elfogyasztásra került. Mindazonáltal hitelesítjük a rekordot, hiszen aki háromszor kifogta a vándorzászlót, az egy harcsától se jön zavarba. És ezzel a róla szóló beszámoló végére pontyot is teszünk.